

ISSN: 2284-595X
ISSN-L: 2284-5941

Nr. 6
Iunie 2014

Actualis

Revista Liceului Teoretic „Ioan Slavici” Panciu, Vrancea

DIFERIȚI

Dar Frumoși

POVESTE
LIS-ean DE

CULORI
VOCI
CULORI

DESPRE TINERI,
CREDINȚĂ &
SPIRITUALITATE

LESSONS
Demand ON

Revista de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

1 Editorial

Fericirea devine accesibilă doar prin educație

2 Profil Liceal

Reușita școlară, un aspect ce ține de încrederea în sine ?

3

Vânătorii de note

4

Interviu cu un... vânător de note

4

Inteligența - instrucțiuni de utilizare

6

Viața mea secretă de licean

7

Tehnici de decodare a limbajului de adolescent sau Cum vorbesc adolescenții?

7

Ți-e frică de „etichete?”

9

Teatrul - forum, o nouă cale spre educație

10 EU-RO

Sistemul norvegian de învățământ

11

Împărăția de la Nord

12 In Extenso

Poveste de LIS-ean

13

Despre tineri, credință și spiritualitate

15 - Procomunitate

Întreprinderea de tricotaje, emblema orașului Panciu în anii `90

19 Cântecul muzei

Despre nimic și nimicuri

23 Ex-Cathedra

Anul Brâncoveanu

24

O Istorie ... ieroglică

26

L'Empereur du sucre

27

Dependent de internet

28

Cambridge

29

Delf

30

Lessons on demand

31 Zoom Cultural

Clopotul de sticlă - Sylvia Plath

32

Aurora - Cristi Puiu

33

Zbor de fluture

34

De veghe în lanul de secară - J.D. Salinger

35 Zodia Elevului

Diferiți dar frumoși

35

Entuziasmul - un atu formidabil în viață

36

Suntem, înfiniți

37

Proclamarea independenței

37

Moda între provocare și a fi provocatoare

38

Hola!

39

Fericiri de licean

40

Iubirea, între teama de abandon și pasiunea pentru cel iubit

FERICIREA DEVINE ACCESIBILĂ DOAR PRIN EDUCAȚIE

Cred cu certitudine că proverbul „Ai carte, ai parte!” se fundamentează pe un adevăr general. Nu îl pot numi neapărat valabil pentru că până la fericire, la rețetă trebuie adăugat și un strop de noroc. Fericirea reprezintă pentru fiecare altceva. Ea se concretizează în valorile care stau la baza individului și în gradul amplitudinii ambițiilor lui. Fericirea se atinge diferit în funcție de vârstă – dacă la șase ani ne bucuram când primeam o jucărie nouă, la șaisprezece eram fericiți atunci când ni se răspundea la iubire cu iubire, la 26 vom fi fericiți pentru că slujba visurilor este în mâinile noastre, iar la 36 ne vom bucura de poeziile spuse de copilul nostru. Din clipă în clipă, fericirea se schimbă, dar este doar una singură care ne va aduce veșnic satisfacția și bucuria sufletească: fericirea împlinirii prin educație.

Pe aceasta o clădim greu, aproape că se muncește o viață pentru ea. Educația nu se obține nici într-o zi, nici în două și nici nu putem absolvi cursuri pentru ea. De fapt, educația propriu-zisă aproape că nu se dobândește decât dacă am trăi încă o viață după cea în care ne-am străduit să o înțelegem. Astfel, printr-o paralelă cu noțiunile de educație și fericire, se poate deduce că între cele două se creează o relație

de interdependență. Încrederea și mulțumirea dobândite după ce omul se simte educat, aproape că îi conferă acestuia puterea de a simți că este invincibil. Niciun alt bun material de pe acest pământ nu poate echivala omului educat, bucuria.

Cu toate că nu este decât o valoare spirituală, educația reușește să deschidă uși și să lase impresii fără a aduce altceva în plus. Învățătura fără educație nu reușește să fie decât o bicicletă fără roți. Construim cadrul în anii de școală, poate că muncim din greu pentru a lega cap la cap cunoștințele și pentru a obține rezultate, dar dacă nu atașăm roțile – sau altfel spus educația, munca noastră ruginește fără ca măcar cineva să fie interesat a o privi. De aceea, oamenii care formează tinerii pe băncile școlii trebuie să fie respectați mai întâi pentru faptul că se străduiesc să ne pună bazele unei formații civice. De aceea, de multe ori, timpul petrecut pentru a ne face să înțelegem importanța unui comportament educat și a unei munci cinstită, ar trebui să fie proporțional cu cel dedicat predării materiilor propriu – zise. Astfel, respectul și imaginea pentru omul de la catedră cu siguranță că și-ar spori considerabil importanța. Noi, tinerii de astăzi, trebuie să înțelegem că pentru a ajunge fe-

riciți, avem nevoie de educație, iar pentru educație avem nevoie să-i ascultăm pe mentori.

Fericirea se obține greu și se poate pierde ușor. Aici nu vorbesc despre fericire ca stare sufletească într-un anumit moment. Aici vorbesc despre un om fericit. Vorbesc despre acel moment, dinspre mijlocul vieții, în care tragem linie și spunem: „Da! Munca, ambiția și mai ales educația m-au făcut un om fericit. Mi-au oferit pâinea și apa pentru suflet. De aici, pot trăi liniștit.” Nu sunt adepta ideii că o viață îndestulată material îți oferă și fericire. Îți oferă doar confort și putere. Educația, însă, îți oferă posibilitatea de a trăi frumos, de a trăi fericit. Ea este făcută pentru a trăi unită cu învățătura și pentru a-ți arăta căldura soarelui, acolo unde tu vezi doar vieteza luminii, este făcută pentru a-ți arăta iubirea, acolo tu unde citești doar versurile sublime ale unui poet, este făcută pentru a te face să înțelegi că omul nu este făcut doar ca să înmagazineze cunoștințe, ci este creat pentru a îmbina știința cu trăirea sufletească și pentru a ajuta la rândul său pe alții.

Educația este hrană pentru suflet, este modul de a trăi pentru omul cu suflet și creier deschise spre cunoaștere și fericire.

Merloiu Anda – Livia
clasa a XI-a E

Profil Liceal

Reușita școlară, un aspect ce ține de încrederea în sine ?

Reușita școlară depinde foarte mult de tipul de caracter al fiecăruia. Pentru o persoană introvertită, afirmarea reprezintă o adevărată problemă, pe când, în cazul unei persoane dinamice, lucrurile vin de la sine.

Principala problemă a oamenilor individualiști este încrederea în sine. În momentul în care nu suntem siguri pe noi și nu avem încredere în aptitudinile noastre, refuzăm chiar și posibilitatea de a încerca, de a lua parte la anumite acțiuni. Simțim că nu avem capacitatea de a finaliza un proiect, de a ne expune punctul de vedere în fața celorlalți. În momentul actual, școala oferă elevilor șansa de a activa în diferite cluburi, proiecte, activități, tocmai pentru dezvoltarea încrederii în sine și a capacității fiecăruia, însă puțini sunt

cei care au curajul de a ieși din anonimat și de a-și demonstra calitățile. Cei introvertiți sunt cei care, deși își doresc să progreseze, rămân pe loc, din cauza fricii și a neîncrederii, care simt că au nevoie de un impuls pentru a putea face un pas în față. În realitate însă, acest impuls nu este cu adevărat necesar, este un clișeu pe care l-am dezvoltat ca un mecanism de autoapărare. Suntem puternici însă ne este frică să recunoaștem asta, ne ascundem sub scuza unei timidități absurde, încercând să ignorăm ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Acest lucru poate fi controlat numai de noi înșine, noi avem puterea de a ne depăși temerile și de a ne dovedi calitățile. Neîncrederea în sine apare din diverse motive dar poate fi oprită de puterea noastră interioară. Trebuie

să înfruntăm lucrurile de care ne este teamă; oricât am fugi de ele, acestea ne vor urmări, vor rămâne cu noi și nu ne vor da pace până în clipa în care vom recunoaște că ne-am ascuns destul timp și că a venit momentul să luptăm pentru a obține ceea ce ne dorim. Cheia rezolvării acestei probleme se află în mâinile noastre, nu ne rămâne decât să profităm de șansa pe care o avem, lăsând în urmă orice sentiment negativ, care ne împiedică să fim noi înșine și să ne punem în valoare capacitățile.

Încrederea în propriile forțe este o calitate pe care o are fiecare dintre noi, este primul pas spre succes și depinde doar de curajul nostru de a ne înfrânge teama. Nu este ușor, însă nu există victorie fără luptă.

Ana MITITELU
clasa a XI-a D

VÂNĂTORII DE NOTE

Care poate fi mesajul pe care vrea să ni-l transmită acest titlu, la prima vedere o asociere neobișnuită de cuvinte? Cu părere de rău, în opinia mea aceste cuvinte țin să devină din ce în ce mai uzuale. În ziua de astăzi, societatea în care trăim permite trecerea de la un nivel educațional la altul superior pe baza notelor acumulate în anii de școală. Care este rezultatul? Elevii au devenit adevărați vânători de note, fiind concentrați pe obținerea unor rezultate relativ bune, prin toate mijloacele, pentru a-și atinge obiectivul, indiferent de cunoștințele lor reale. Majoritatea visează la un liceu bun, la o facultate renumită, însă scopul lor nu este acumularea cunoștințelor care pot crea un viitor cinstit, ci obținerea unor note maxime cu efort minim.

Dacă stăm să analizăm cu atenție sensul denotativ al cuvântului «vânător», destul de controversat, putem deduce ușor legătura între cele două aspecte ale cuvântului: așa cum oamenii pasionați practică această activitate, vânatul animalelor, care pentru ei reprezintă un ideal, în aceeași situație se află și elevii care stau la pândă

pentru a obține tot ce este mai bun. Să fie oare în avantajul elevului toate acestea? Eu cred că nu. Notele, niște cifre scrise pe o pagină albă, AR TREBUI să reflecte adevăratele competențe și performanțe ale unui elev, însă, din păcate, nu întotdeauna se respectă această teorie. Aș vrea să menționez acea categorie de elevi care, pe lângă faptul că au rezultate bune, note mari, deseori prin mijloace necinstite, mai au și curajul să se laude în fața mamei, a tatălui. Cine știe, poate mai primesc câte un cadou, câte o atenție. Aceste persoane, din punctul meu de vedere, nu reprezintă nimic în această lume în care mai există încă oameni deosebiți, ce doresc să fie utili, să învețe cât mai multe lucruri noi, conștienți fiind că ar putea să-și croiască singuri viitorul, nedepinzând de alții. Dar tentația este peste măsură și falsificatorii noștri nu se pot îndura să renunțe la Internet, televizor, baruri și la ieșirile cu prietenii.

Până la urmă, fie bună, fie rea, viața are propriile sale reguli ce ar trebui respectate. Fiecare etapă a vieții contribuie la formarea noastră, a oamenilor de rând, a elevilor ce au

importanta datorie de a învăța pentru a deveni cineva în viață. Fiind onești, ne respectăm pe noi înșine, respectăm cele mai importante persoane din viața noastră, părinții, care luptă din răsputeri pentru noi și-și doresc din toată inima să primim o educație performantă. În plus, învățăm pentru noi, nu pentru altcineva! Ca tânără aspirantă la o carieră frumoasă și un trai decent, sper și-mi doresc ca în viitorul apropiat să se prețuiască mai mult adevăratele valori.

În concluzie, consider că ar trebui să avem inițiativă și să spunem stop acestui sistem defectuos de învățare, ce încurajează trișatul. Trișând, ne mințim pe noi înșine. Toți elevii ar trebui să aibă motivația de a aspira la lucruri mărețe, pentru că numai astfel vor putea reuși.

Dorința de a-și depăși condiția, de a deveni mai bun ar trebui să definească orice om.

Și totuși, e important de subliniat că, în acest context, „Scopul NU scuză mijloacele”!

Irina ȘERBAN
clasa a IX-a B

INTERVIU CU UN... VÂNĂTOR DE NOTE

Toți adolescenții vin la liceu dintr-un motiv anume: unii vin să învețe, alții vin să se distreze, să se întâlnească cu prietenii, să își creeze un „renume”, sau chiar să agațe. De aici deducem că elevii sunt împărțiți pe mai multe categorii: cei populari, cei timizi, tociarii, chiulangiii, lingusitorii, cei nepăsători ... și vânătorii de note. Ce sunt vânătorii de note? Persoane care

... nu putem spune că nu învață, însă știu despre ce este vorba. Se bazează pe replica: „Nu am învățat, dar am citit!” Aceștia doresc să obțină note cât mai mari fără să muncească: maxim de efect, minim de efort. Și culmea, deseori le iese. Ei constituie un amalgam al tuturor categoriilor enumerate mai sus. Am definit ce înseamnă un vânător de note. Însă există o întrebare mai im-

portantă: Cum recunoaștem un vânător de note? Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, am realizat un scurt interviu cu un așa numit vânător. La cererea persoanei intervievate, a fost păstrat anonimul, pentru a nu fi create probleme ulterioare.

Reporterul: Trecem peste întrebările introductive pentru a-ți respecta dorința de a păstra anonimul. Deci, cum ți-ai dat seama că asta este „calea” ta?

Vânătorul de note: Când am observat că învățatul pe de rost al lecțiilor nu mai e apreciat de către profesori și că baza notelor bune constă în referate și proiecte.

Reporterul: Care este cea mai folosită replică pentru a te scuza în fața profesorilor?

Vânătorul de note: Nu o pot considera o replică, deoarece este o deviză: „Nu am învățat, dar am citit!”

Reporterul: Cum funcționează mai exact acest „vânat” al notelor?

Vânătorul de note: În primul rând, învățatul lecțiilor lungi și grele se lasă în seama tociarilor. În al doilea rând, prezența la teste trebuie să fie cât mai scăzută. Și în al treilea rând, prezența la proiecte și referate este obligatorie!

E posibil să existe elevi ce vor dori să urmeze pașii acestui personaj controversat, dar noi îi îndemnăm pe

toți vânătorii de note să se apuce de învățat, pentru că notele nu cântăresc atât de mult în formarea propriului vi-

itor, va veni vremea când adevăratele cunoștințe vor conta cu adevărat!

Elena-Cristina PÎSU
clasa a XI-a D
Cosmin-Alexandru DUMITRU
clasa a XI-a E

Inteligența - instrucțiuni de utilizare

Inteligența este un dar. Admițând aceasta cuiva, trebuie să adăugăm faptul că ea nu este suficientă pentru a-i acorda persoanei încrederea și capacitatea de a ști să o folosească. Astfel, poți fi inteligent și să folosești

aceasta într-un mod incorect sau poți să reușești să o gestionezi cu atenție și pricepere. Oamenii inteligenți nu sunt neapărat și oameni raționali sau echilibrați. Așadar, nivelul ridicat al IQ-ului nu trebuie să demonstreze faptul că

acei oameni reușesc să facă față oricărei situații. Am alcătuit un inventar al câtorva atitudini și variante de utilizare a acesteia:

1. Cel care știe tot – acestui tip de persoană nu i se poate contesta capacitatea de înmagazinare a cunoștințelor, dar de cele mai multe ori devine o persoană arogantă, care se consideră superioară celorlalte și care nu reușește decât să-i respingă pe cei din jurul ei. Astfel, pentru aceștia este recomandabil să renunțe la excesul de sine, să accepte părerile și opiniile celor din jur și să construiască pe baza informațiilor deținute discuții din care pot învăța atât ceilalți, cât și el.

2. Criticul – inteligentul critic este acela care nu își poate demonstra capacitățile intelectuale decât contracarând și demonstrând celor din jurul său că numai el are dreptate și că ceilalți nu pot realiza nimic la un nivel înalt. De cele mai multe ori, temperamentul său se aseamănă cu cel al unui nevrotic, iar dialogul cu o astfel de persoană devine iritant. Criticul ar trebui să-și utilizeze inteligența și să constate că în jurul său sunt și oameni exact ca el: inteligenți, care au capacitatea să-și folosească „materia cenușie” în scopuri asemănătoare.

3. Infatuatul – probabil una dintre cele mai greu de suportat persoane, acesta reușește să-și creeze un scut de glorie în jurul său. El evită să explice sau să vorbească, deoarece consideră aceasta o pierdere de timp iar informațiile pe care vrea să le transmită nu ar putea fi înțelese și de restul. Greșit! O persoană inteligentă reușește să-și adapteze conținutul la grupul de persoane căruia i se adresează informația. Nu există nimic care nu poate fi înțeles, atât timp cât există dorința de ambele părți.

4. Eroul – un altfel de „infatuat”, acesta jonglează în schimb cu ideile, concentrând toată acțiunea asupra sa. Se feliicită, el reușește să găsească rezolvare în orice situație și de cele mai multe ori nu reușește decât să creeze impresia opusului inteligenței. O astfel de persoană ar trebui să privească puțin și în jurul său, să își îndrepte atenția și spre altcineva în afară de sine și să accepte faptul că nu este ultimul războinic al Terrei.

5. Istețul – acesta este acel gen de persoană care a dobândit o inteligență scilpitoare din naștere, dar care nu face nimic pentru a-și hrăni mintea. El dă dovadă de rapiditate în calcule, găsește idei năstrușnice, dar nu reușește să impresioneze printr-o cultură generală vastă. Pentru acesta, singura instrucțiune ar fi aceea de a-și focaliza atenția și asupra unei cărți și să își mai pună uneori semne de întrebare, nu doar să răspundă.

Cu toate că aceste categorii nu sunt singurele, mare parte dintre greșelile pe care le fac oamenii inteligenți au fost concentrate aici. Astfel, cea mai

neindicată folosire a inteligenței este aceea limitată, cea cu frână. Omul inteligent îndrăznește, riscă și își pune mii de semne de întrebare, nefiind nicioda-

tă mulțumit de ceea ce a realizat și nu a încercat mai mult.

Grafică: Gabriel TUDORACHE
clasa a XII-a D

Anda - Livia MERLOIU,
clasa a XI-a E

Viața mea secretă de licean

„Ce bine că nu îmi pot fi citite gândurile pe chip!”

Acest gând îl putem citi pe chipul oricărui adolescent ce se sprijină tacit de pereții liceului în fiecare pauză. Cred că este singurul lucru pe care îl avem cu toții în comun: bucuria că ne putem ascunde ceea ce dorim în noi, fără să mai iasă vreodată la iveală. Timizi, discreți, gălăgioși sau îndrăzneți, liceenii, ca restul oamenilor, se ascund în spatele unor măști care de cele mai multe ori nu reflectă sub nicio formă adevărata personalitate a lor.

Adolescența reprezintă procesul nostru de formare, pasul pe care îl facem spre omul de mâine. De aceea, în această perioadă ne simțim încercați de cele mai variate sentimente, trăiri, motive pentru care reușim să construim în jurul nostru, cărămidă cu cărămidă, un zid înalt, opac. Consider, totuși, că nu este o greșală. Această metodă de protecție, nu face decât să ne îndepărteze de oamenii care nu sunt decât curioși și atât, dar îi atrage, pe de altă parte, pe cei care vor să îl urce pentru a ne cunoaște și a descoperi viața noastră pentru că le pasă de noi și pentru că vor să ne înțeleagă. Astfel se nasc prietenii. Cu toate acestea, fiecare dintre noi are acele părți ale sale pe care nu le va afla nimeni niciodată. Tipurile de liceeni sunt binecunoscute, iar fiecare dintre noi se încadrează într-una din categoriile: cel mai popular, tocișarul, fashionista, cel care le știe pe toate, fotbalistul, organizatorul, timidul, chiu-langiul, iar lista continuă la nesfârșit, fiecare generație adăugând câte un nou

tip de adolescent. Însă, în spatele măștii create pe holurile liceului, se află cu siguranță alt om. Un tânăr cu vise, un tânăr care așteaptă să ajungă politicianul cunoscut de mâine, un tânăr care acasă se confruntă cu nenumărate probleme, un tânăr care poartă în suflet dorul părinților plecați peste hotare, un tânăr care iubeste, un tânăr care visează la o invenție care să îi poarte numele ani de-a rândul sau un tânăr sensibil care ascunde sub pat un caiet cu poezii.

Așa sunt liceenii. Enigmatici, lăsând aparențe în urma lor, umbrindu-și identitatea și purtând pe umeri o altă viață, care se deschide imediat ce au pășit afară din curtea școlii. Să păstrezi un echilibru între ce și cine ești, de multe ori este dificil. Pentru imaginea pe care vor să o aibă în liceu, unii muncesc. Își calcă pe suflet și își creează pas cu pas o altă identitate. Se îmbracă în această imagine în fiecare zi, la ora 8 dimineața și o poartă cu grijă șase ore, apoi, o curăță cu atenție, o așază în dulapul cu identități de la ieșirea din liceu și își continuă drumul spre casă, ca o metamorfoză între aparență și esență.

Liceenii își cumpără viața din lucruri mărunte, dar inestimabile pentru ei. Ne oferim viața unui scop, unei pasiuni sau unor persoane. Însă, pe toți ne unește un lucru: visul. Toți visăm, toți sperăm, dar nu toți realizăm. În schimb, ne agățăm cu speranță și nădejde de capacitatea de a ne putea imagina orice, iar proiecțiile, de cele mai multe ori, ne dau curaj sau măcar ne lasă să ne mulțumim cu ele. Așa ne construim viețile secrete - prin vise și prin

foto: Răzvan Marian CRUCEANU
clasa a X-a B

realitate. O viață la care sperăm și o viață pe care o avem, iar în fața lor se află viața pe care o prezentăm celorlalți.

Grafică: Alexandru Ioan GHICA
clasa a XII-a C

Anda – Livia MERLOIU
clasa a XI-a E

Tehnici de decodare a limbajului de adolescent sau Cum vorbesc adolescenții?

Arta de a comunica nu este o abilitate sau un proces natural cu care ne naștem. Noi învățăm să comunicăm. La fel ca orice, comunicarea s-a dezvoltat de-a lungul timpului. Aceasta are zeci de înțelesuri, sute de scopuri, mii de manifestări și tot atâtea metode de exprimare. În funcție de vârstă, țara în care locuiește, locul de origine, educație, fiecare persoană și-a dezvoltat modul său de a comunica în mod diferit.

Însă să vorbim despre limbajul adolescenților. Acesta conține multe argouri și jargoane. Limba pe care o folosește marea majoritate nu mai seamănă deloc cu cea învățată la școală. O combinație între „limbaj urban” și „romengleză” și-a făcut apariția de câțiva ani și se află în continuă dezvoltare.

„Limbajul urban” nu poate fi înțeles de toată lumea și de aceea este și foarte folosit. Iată câteva exemple de cuvinte preluate din dicționarele urbane, care nu au conținut să apară pe internet:

Baibac = bărbat mic de statură, gras și rotofei

Ex: A venit un baibac la mine și m-a întrebat dacă am bilet.

Ca lumea = despre o persoană care este ok, în regulă

Ex: E o tipă ca lumea.

la plesneală = la misto

Ex: Nu știu nimic frate, dar am venit și eu la plesneală, să văd măcar ce subiecte dă profu’.

Gherțoi = persoană lipsită de maniere

Ex: M-a călcat gherțoiu’ ăla pe picioare

și nici nu și-a cerut scuze.

„Romengleza”, la fel ca argoul și jargonul, are și ea corespondenți în limba română. Exemple de asemenea cuvinte sunt multe. Adolescenții nu mai descarcă de pe internet, ci „downloadează”. Nu mai sprijină, ci oferă „support” (de la verbul “to support”).

Realitatea este că limbajul se deformează, comunicarea se deformează sau am putea spune că ... evoluează. Nu putem să ne ferim de această evoluție ascunzându-ne cu capul în nisip. De aceea, avem două soluții: ori încercăm să corectăm, ori ne adaptăm și începem să înțelegem vorbele lui Octavian Paler: „Comunicarea înseamnă talentul de a înțelege că nu suntem toți la fel”.

Cosmin-Alexandru DUMITRU
Clasa a XI-a E

Ți-e frică de “etichete”?

Liceul ... O perioadă frumoasă, presărată cu amintiri nemaipomenite, cu „chefuri” de tot felul, dar și lecții serioase de viață. O etapă binecunoscută oricărui dintre noi. Însă, la fel ca toate etapele vieții, nu se putea să nu aibă și aceasta o fisură, o pată pe care, unii dintre noi și-o amintesc cu zâmbete

tul pe buze, ori, alții cu un gust amar încă prezent.

„Etichetele” (a se înțelege porecle răutăcioase pe care elevii și le dau reciproc): e imposibil să nu fi auzit de ele sau, mai mult, să nu fi avut cel puțin una în perioada liceului. Știm bine că omul, de când a fost creat, cel

mai bine s-a priceput să vadă paiul din ochiul altuia, însă mai puțin bârna din propriul său ochi. E mai simplu să critici defectele altuia decât să le îndrepti pe ale tale.

Așadar, avem aici o listă cu cele mai des utilizate „etichete”:

1. TOCILARUL. E drept, fie că vorbim de școala primară, gimnaziu, liceu ori facultate, „tocilarul” este personajul cu cele mai multe nominalizări în această listă. Privim în trecut și ne amintim cu ilaritate de vreun astfel de coleg (în cazul în care nu am fost unul dintre cei ce au purtat numele „de prestigiu”). Tipul omului singura-

tic, mereu cu mâna pe sus, știind mereu răspunsul corect și ... bineînțeles, elevul urcat pe un pedestal de toți profesorii. Țapul ispășitor al problemelor colective, tocilarul abuzează în mod intenționat de corectitudinea sa vădită, astfel încât nu se dă niciodată în lături de la a da în vileag micile planuri ale colegilor săi, un chiul ori o temă nefăcută. Drept

urmare, el este vinovatul principal în calamitățile clasei și cel ce suportă și cele mai aprigi muștrări și pedepse ale colectivului. Dar nu-i bai, că doar ... el va avea succes în viitor, nu? Cui îi pasă dacă viața lui socială este pusă la bătaie ? (De-ar avea una!)

BĂTĂUȘUL. De cele mai multe ori, băiat, „bătăușul” va fi spaima camarazilor. Niciodată el nu va fi deranjat cu nimic, căci se știe de capacitățile sale multiple de a te face să taci pe vecie, la propriu. Un tip interiorizat, în aparență agresiv, dar nimeni nu știe cauza problemelor sale temperamentale. De cele mai multe ori, este un om solid, care îți inspiră un oarecare sentiment de inferioritate fizică, la prima vedere. Nu vrea prieteni, dar se pare că toată lumea e prietenă cu el. Oricum, să sperăm că legenda este adevărată și, orice trup în aparență solid, ascunde un suflet cald, de mieluşel, în interior.

GAMERUL. Un joc nou apărut în urmă cu 24 de ore sau cele mai utilizate coduri la Counter Strike? Nicio problemă, gamerul nostru va ști pe de rost toate detaliile de care ai nevoie cu privire la jocurile pe calculator. Te plictisești în casă și nu știi ce să faci? Ai avea nevoie de un coechipier la Fifa... Știi la cine să apelezi. Cert e că, fiecare om are talentul său, se pare că și acesta și l-a găsit pe al său. Mai rău de tine e să aterizezi în mod involuntar în mijlocul unei conversații pe acest subiect între doi gameri. Cea mai înțeleaptă alegere e să pleci.

TIPA LA MODĂ. Cea mai inviată fată din liceu, cu un corp de model la care toate fetele visează, însă puține au norocul de a accede la el. Popularitatea îi este în creștere, la fel ca numeroasele fete ce se strâng în jurul ei, sperând măcar la o firmitură din viața de vedetă ce pare a o avea aceasta, deși, evident, toate ar vrea în secret să o înlocuiască. Fata populară și la modă este și va fi personajul controversat, fie adorat, fie blamat din toate părțile, căci e drept, și locul de top are un preț pe care trebuie să-l plătești.

PE BANII LU' TATA. Cum o tipă la modă face furori în liceu, nici băiatul popular nu se lasă mai prejos. Haine de firmă, bani, o mașină luxoasă și ieșiri săptămânale în club sunt rețeta ideală pentru a purta semnul popularității sau, în același timp, catalogarea, nu prea avantajoasă, cum că trăiești și te ridici pe banii părinților. Dar, cine este afectat de acest apelativ când în spatele său se conturează armonios o coadă interminabilă de fete frumoase pregătite pentru o tură ... cu mașina?

OMUL CARE „ARE MEREU DREPTATE”. Nu vrei să intri într-un conflict cu el, pentru că, pur și simplu, nu ai cum să câștigi. Acest om te va întoarce pe toate părțile, încât la un moment dat și dacă ți-ar da dreptate, ar părea că de fapt aceea a fost părerea lui inițială, și nu a ta. Primul la argumente pro sau contra, ultimul care cedează. Cu o personalitate puternică, va călca în picioare pe oricine i se va opune, neținând cont de reguli. De obicei, este greu să conviețuiești cu el, însă colegii îl acceptă și așa la un moment dat.

INADAPTATUL. Poate fi confundat uneori cu tocilarul, însă, acesta are un mod foarte pronunțat de a se confunda cu decorul, de a părea, în majoritatea cazurilor, inexistent. El nu va ieși în evidență cu nimic, nu pentru că nu ar fi apt, ori n-ar avea talente ascunse, ba chiar, de multe ori este mai deștept decât toți colegii la un loc, însă, interiorizat cum este, nu va căuta să iasă niciodată din carapacea construită. Îi place singurătatea, se izolează de restul lumii și de foarte multe ori este privit drept „ciudat”. Uneori, fata sociabilă a clasei îi mai acordă atenție pentru a-i cere un pix, iar el pare să fie foarte recunoscător pentru asta.

SPECIALISTUL IT. Tehnologia a evoluat atât de mult în ultimul timp, încât este nevoie de cineva care să îi țină pasul. Cel mai priceput la IT, este el, cel care se va ocupa mereu de partea aceasta în diferite proiecte școlare. În clasă, este primul ce se ocupă de calculatorul clasei și de diferite probleme în domeniul informaticii. Profesorii îl convocă mereu, pentru că, evident, e specialist.

CLOVNUL. Mereu pus pe șoții, cu zâmbetul larg pe buze, clovnul clasei va găsi un motiv amuzant și în propoziția „Afară plouă”. Detașat de orice problemă, transformă totul într-o joacă continuă, știe să se facă plăcut, însă uneori, este dezagreat din cauza glumelor lui puțin exagerate. Fără existența lui, trebuie să recunoaștem, orele ar decurge într-un mod mult mai monoton.

CRITICUL. Indiferent de ce spui ori ce faci, el va fi ca un comentator pe fundal. Vocea sa omniprezentă va critica, pentru că pentru aceasta este făcut. Va fi cunoscut în acest fel și la un moment dat, nimeni nu-l va mai suporta. Nu contează, el continuă să critice de dragul de a critica. Ești pregătit să-ți exprimi opinia? Ei bine, fii pregătit și pentru o ofensivă neiertătoare din partea lui. Succes!

Cristina-Maria APOSTOL
Clasa a XI-a D

Teatrul - forum, o nouă cale spre educație

foto: Maria-Cristina APOSTU
Clasa a XI-a D

Mulți dintre voi ați auzit măcar o dată în viață despre conceptul de „teatru-forum”, dacă nu, aveți șansa chiar acum. Pentru început, putem desprinde ușor din cele două cuvinte ce alcătuiesc această denumire, două idei fundamentale. Prima, „teatru”, ne duce imediat cu gândul la piesă, actori, scenă. A doua, „forum”, la ce ar putea face referire? Desigur, cu toții știm de existența acelor forum-uri, unde fiecare persoană își poate expune ideile online sau poate pune întrebări diverse, în speranța obținerii unor răspunsuri cât mai rezonabile de la „utilizatori”.

Nu în mod accidental denu-

utilizată mai ales în rândul tinerilor ce fac parte din diferite organizații și programe, bazate de regulă pe voluntariat, dar și în școli și centre comunitare.

Care ar fi scopul?

Scopul este, bineînțeles, de a educa, dar nu prin mijloacele clasice cu care ne-am obișnuit. Acesta pune la bătaie imaginația, creativitatea, spontaneitatea, ne testează capacitatea de a alege cele mai bune soluții în rezolvarea unor probleme. Da, am spus bine, probleme. Problemele cu care se confruntă societatea noastră se pot transpune foarte bine într-o piesă de teatru-forum, unde fiecare doritor și participant va încerca să găsească soluții cât mai bune. Cele mai adesea, acest tip de teatru are în vizor discriminarea și opresiunea, în combaterea cărora se poate implica publicul spectator. El poate opri desfășurarea piesei și schimba cursul acțiunilor după cum crede el de cuviință, dar făcând o transformare cât mai plauzibilă și reală a acestora. Astfel, publicul devine „spect-actor”, și, prin participarea lui, va schimba ceva la el însuși.

Teatru-forum chiar în liceul tău!

Elevii din cadrul Clubului de Inițiativă Comunitară IMPACT „Perfect LIS”, un program de voluntariat pentru tineri, dezvoltat de Fundația Noi Orizonturi și coordonat de doamna profesoară Luminița Cociorbă, care au mers la câteva cursuri de Teatru-forum, vă pot învăța și pe voi să lucrați cu acest concept! Piesa „Vreau să fiu colegul vostru!”, din proiectul anti-violență desfășurat anul acesta în liceu - „Toamna, LIS își întâmpină bobocii!” - a circulat în toate clasele a IX-a. Tema aleasă a fost elevul timid din clasă ce nu se poate integra și care devine ținta răutăților celor din jur. Aceasta le-a testat noilor liceeni creativitatea și i-a învățat că orice problemă are și o soluție. Numeroși

timizi au putut astfel să realizeze că ei nu sunt un caz izolat și au urmărit cu mare interes șirul poveștii ce a avut, în cele din urmă, cu ajutorul bobocilor, un final fericit. Această metodă non-formală a prins foarte bine, după cum spune și Bianca-Maria Carabă, elevă în clasa a IX-a B. „Ideea e foarte bună. Eu, sincer, nu auzisem de acest concept și, practicând această metodă nouă de relaționare, am învățat multe, pentru că am intrat în pielea unor personaje inspirate din viața reală. Mi-a plăcut foarte mult, ținând cont de faptul că elevul timid e o prezență frecventă în

viața de zi cu zi. A fost ceva ingenios, practic și frumos”.

De asemenea, elevul Cristian Pufu, din clasa a IX-a A, i-a împărtășit opinia. „E o metodă bună, dar eu cred că se adresează mai mult persoanelor cu un nivel cultural cel puțin mediu. Ne-a învățat că trebuie să lăsăm la o parte indiferența și să ajutăm persoanele ce nu se pot integra să nu o ia pe o cale greșită”.

Elevii claselor a IX-a au considerat această experiență interesantă, utilă, atractivă și mai ales motivantă prin efectele ei.

Putem concluziona astfel că teatrul-forum nu este decât o metodă ingenioasă, practică și simplă, de a face schimbări ample, atât în societate cât și în cazul propriei persoane.

mirea are și cuvântul „forum” în alcătuirea ei, căci, într-adevăr, este vorba despre teatru, piese, actori și de asemenea, despre opinii, idei, schimbări. Teatrul-forum este o metodă educațională non-formală destul de recent apărută și

Cristina-Maria APOSTU
Clasa a XI-a D

EU-RO

Sistemul norvegian de învățământ

În Norvegia, copiii intră în contact cu sistemul de învățământ încă de la vârsta de un an. Grădinițele au devenit o resursă pedagogică importantă în viața norvegienilor, în special pentru femeile care vor să se întoarcă la slujbă imediat după concediul natal. Copiii pot începe grădinița de la vârsta de un an, până la vârsta de 5 sau 6 ani, când încep școala primară (grunnskole). Ceea ce este interesant la acest nivel, este că în grădiniță nu este încurajat ca micuții să învețe să scrie sau să citească. Norvegienii folosesc diferite metode pedagogice care îi încurajează pe copii să analizeze și să descopere singuri lumea care îi înconjoară.

Spre deosebire de țara noastră, școala primară durează de la clasa în-

tre motivele pentru care această măsură a fost implementată este ca elevii să nu simtă presiunea notelor și să învețe pentru că vor sau pentru că sunt interesați de ceea ce li se predă. Totuși, există mulți norvegieni care sunt de părere că notele ar putea avea o influență benefică asupra elevilor, în sensul că ar fi mult mai motivați și ar învăța să fie competitivi. De la clasa a cincea, elevii primesc note de la 1 la 6 (6 este nota maximă). Începând cu clasa a opta până la clasa a zecea, elevii urmează Ungdomsskole (Școala pentru tineri). Aceasta ar fi echivalentul liceului în România. După clasa a zecea, elevii au posibilitatea de a urma videregående-skole, un fel de specializare după liceu, unde elevii își pot alege materii practice în diferite domenii cum ar fi sănătate, turism, industrie ușoară, etc. De asemenea, elevii pot alege să aprofundeze materiile din liceu pentru a obține un punctaj menit să îi ajute să intre la facultate. Învățământul superior oferă multe posibilități pentru tinerii norvegieni. Învățământul superior este gratuit și, de aceea, mulți norvegieni aleg să meargă la facultate. Acest lucru este facilitat și de faptul că statul oferă burse și împrumuturi pentru ca studenții să nu fie nevoiți să lucreze pe durata studiilor. Trebuie totuși să precizez că acest ajutor financiar este oferit doar cetățenilor norvegieni, majoritatea studenților străini trebuie să lucreze pe durata studiilor pentru a-și acoperi costurile de trai.

Un lucru important de menționat este relația pe care profesorii norvegieni o au cu elevii și studenții. În limba norve-

sursa poze: www.hivolda.no

giană, pronumele de politețe (dumneavoastră) nu mai este folosit, iar elevii și studenții se adresează profesorilor într-o manieră informală. Aceasta este o trăsătură specifică norvegienilor, care nu țin cont de protocol și aleg să se adreseze tuturor cu «du», adică «tu». Elevii și studenții sunt încurajați să pună întrebări și chiar să critice metodele folosite de profesori. Elevii au o influență majoră asupra școlii și sistemul de învățământ norvegian este caracterizat de democrație. În ciuda faptului că elevii și studenții norvegieni au foarte multe privilegii, politicienii consideră că școala norvegiană are nevoie de o schimbare. Norvegia este una din țările care investește cel mai mult în învățământ, însă conducerea țării nu este mulțumită de rezultatele pe care elevii lor le au, când e vorba de examene și testări internaționale.

Personal, nu aș putea să compar sistemul norvegian de învățământ cu cel român, pentru că aceste sisteme au priorități diferite, ele strălucesc în momente diferite și se împiedică de obstacole diferite.

tâi până la clasa a șaptea. În această perioadă, copiii norvegieni învață materii ca limba norvegiană, matematică, științele naturii, științe sociale, muzică, limba engleză și alte materii în funcție de specializarea școlii. Un aspect deosebit în școala primară este că de la clasa întâi până la clasa a patra, elevii nu primesc note sau calificative. Unul din-

Oana PINTILIE, absolventă LIS
profesor de lb. norvegiană, Norvegia

Împărăția de la Nord

foto: Oana PINTILIE
Norvegia

Norvegia este o țară a contrastelor, un stat modern și democratic care menține o legătură puternică cu forțele primordiale ale naturii. Descendenți ai vikingilor, norvegienii se mândresc cu sălbăticia munților, frumusețea fiordurilor și strălucirea zăpezilor. Dacă ești turist și întrebi un norvegian ce trebuie neapărat să vizitezi, el îți va răspunde că trebuie să umbli hai hui prin pădurile lor de pin sau că trebuie să schiezi în munții lor.

Chiar dacă norvegienii se laudă cu elementele naturii, există totuși și alte puncte de atracție. Norvegia nu are foarte multe orașe mari, majoritatea oamenilor locuiesc „la țară”, însă unul din cele mai frumoase orașe se numește Ålesund și este situat pe coasta de vest. Este înconjurat de ape, iar clădirile sunt construite în stilul art nouveau. În Ålesund poți să mergi dimineața să îți cumperi pește proaspăt de la bărcuțele pescarilor. Apoi, poți urca în centrul orașului cele 420 de scări până la Aksla, de unde poți admira tot orașul.

Capitala Norvegiei, Oslo, este un oraș destul de modern, care are grijă cu sfințenie de parcurile și de pădurile care înconjoară orașul. Locuitorii orașului se bucură de facilitățile vieții moderne, dar în același timp au posibilitatea de a se relaxa în natură. Dacă ești

interesat de cultură, poți vizita muzeul dedicat pictorului Edvard Munch sau parcul cu sculpturile lui Gustav Vigeland.

Nordul Norvegiei este zona cu cele mai joase temperaturi din țară, unde se pot atinge -30 de grade. În ciuda faptului că temperaturile nu sunt tocmai potrivite pentru o plimbare în aer liber, nordul țării oferă un spectacol de lumini mirific. Aurora boreală poate fi observată și în alte zone ale Norvegiei, însă cei ce vizitează nordul Norvegiei au privilegiul de a vedea cele mai intense lumini polare.

Din punct de vedere culinar, norvegienii nu se pot lăuda cu diversitatea. Bucătăria norvegiană este destul

un fel de mâncare tradițională, aceasta ar fi somonul norvegian, în special cel afumat, dar este doar o preferință personală.

Cel mai important eveniment din an este ziua națională a Norvegiei, care se sărbătorește pe 17 mai. Norvegienii sunt foarte mândri de țara lor, iar acea zi este o adevărată sărbătoare. Norvegienii se îmbracă cu hainele tradiționale sau cu haine de gală și ies pe stradă într-o paradă plină de culoare și de muzică. Toți au un steag în mână, pe care îl flutură cu mândrie și emoție. În această zi este aproape obligatoriu să mănânci înghețată, ca un fel de tradiție. Cred că e tradiția norvegiană pe care am adoptat-o cel mai repede și cu

de simplă, de aceea majoritatea vikingilor moderni au început să își îndrepte atenția către mâncăruri cu specific internațional. Dacă ar fi să recomand

cea mai mare plăcere.

Velkommen til Norge! (Bine ați venit în Norvegia!)

Oana PINTILIE, absolventă LIS
profesor de lb. norvegiană, Norvegia

In Extenso

Poveste de LIS-ean

Norocul ți-l faci singur, învățând și muncind

ter de limba franceză în Iași, dar parcă destinul îmi era potrivit: nu-mi plăcea să fiu profesoară. Realizând aceasta, mi-am schimbat orientarea profesională cu 180° și m-am înscris la master în cadrul Universității Valahia din Târgoviște, secția Contabilitate.

În anul al doilea de master am obținut o bursă Erasmus în Franța, la Universitatea din Brest. Gândul de a studia în străinătate îl aveam încă din timpul facultății, dar în perioada aceea eram deja înscrisă la cursuri de turism, la care nu voiam să renunț. Ajunsă acolo, am descoperit că nu e totuna să cunoști foarte bine teoretic o limbă ca s-o poți și vorbi fluent. Nu vreau să mă plâng, dar a fost foarte greu. Termeni noi, cerințe mari, dar am învățat fără să am prea mult timp să ies cu colegii la film, să dansez, pentru că-mi cunoșteam prioritățile. Cel mai apropiat prieten al meu, atunci, a devenit bibliotecă.

După susținerea examenelor, am răsuflat ușurată. Apoi, m-am înscris la masterul Resurse Umane, fiind acceptată în anul al doilea la Universitatea Bretagne din Brest. Asta doream să fac în viață, ca urmare a cursurilor din semestrul al doilea. M-am întors în țară și mi-am susținut disertația.

După o vacanță bine meritată, a sosit timpul să mă întorc la studii. Iarăși cursuri, învățat, bibliotecă... În puținul timp liber, am practicat diferite job-uri, nu că nu mi-ajungea bursa, dar nu strica un ban de buzunar în plus. Am lucrat la cantina studentescă, am fost casieră, recepționeră la căminul

universitar, am fost înscrisă și la o asociație de voluntariat unde ajutam copiii ce aveau probleme școlare. Aceste mici job-uri m-au ajutat enorm în perfecționarea limbii franceze.

În Franța se pune foarte mult accentul pe experiența profesională. Începând cu liceul, tinerii desfășoară perioade de stagiu. Eu ce să vă spun? Nu făcusem practică nicăieri până atunci. Emoții mari, oare mă va accepta și pe mine vreo întreprindere? Altfel nu puteam valida anul. Norocul a fost din nou de partea mea, deoarece am fost acceptată în Roscoff, la un spital pri-

vat, pentru o perioadă de 6 luni. După aceasta, am susținut disertația, reușind astfel să validez anul.

La puțină vreme după terminarea studiilor, am fost contactată de o întreprindere, pentru a lucra în calitate de asistentă de resurse umane. În urma interviului, am fost acceptată. Mi s-a oferit un contract pe termen determinat de 4 luni, ca perioadă de formare și în același timp de probă. În urma acestuia, mi s-a propus un contract pe ter-

foto: Olga-Narcisa ÎMBREA
absolventă LIS

O dată cu terminarea liceului, mi-am pus întrebarea: încotro s-o iau? Răspunsul mi-a venit imediat – Facultatea de Litere. Am fost acceptată la secția Franceză-Germană, la Universitatea Al. I. Cuza din Iași.

După ce am obținut licența, a intervenit o nouă dilemă: ce să fac pentru a deveni independentă? Parcursesem în timpul facultății modulul pedagogic și aveam posibilitatea de a lucra în învățământ, de aceea m-am prezentat la examenul de titularizare și am obținut catedra de profesor de limba franceză din localitatea Sinești, Iași. Eram în același timp înscrisă la mas-

men nedeterminat la Lyon, unde lucrez acum.

Secretul meu? M-am pregătit mult, am făcut totul cu multă pasiune și am avut ambiție pentru a răzbi în

viață. Familia m-a susținut tot timpul, iar credința în Dumnezeu m-a ajutat să depășesc toate momentele grele. Dacă mă întrebați de viitor, n-aș putea să vă răspund, așa că las timpul să hotărască.

Momentan, îmi place ce fac, chiar dacă sunt departe de ai mei.

Olga-Narcisa IMBREA, absolvent LIS
Asistent Resurse Umane, Lyon, Franța

Despre tineri, credință și spiritualitate

Aflându-ne în Postul Paștelui, am decis că este cazul să abordez un subiect mai delicat, dar extrem de important, mai ales pentru tinerii de vârsta mea: credința și spiritul religios.

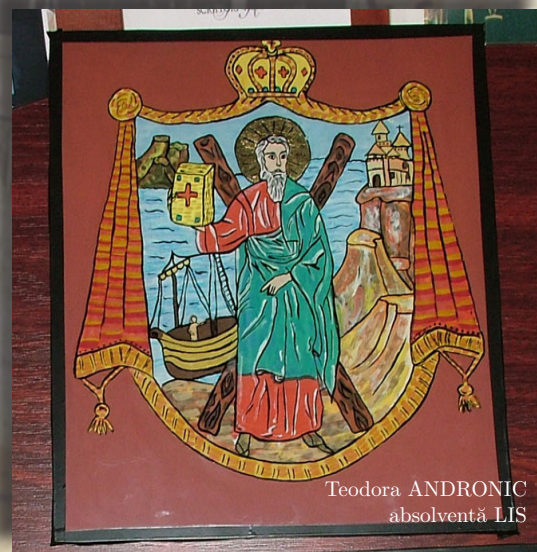
Dan Puric, marele actor și om de cultură spunea: „Credința mi-a schimbat felul de a privi viața. Parcă am intrat într-o baie de lumină. L-am aflat pe Dumnezeu într-un târziu, dar nu prea târziu.” Această profundă afirmație ar trebui să dea de gândit tuturor celor care contestă importanța religiei în viața oamenilor. Fiecare persoană are nevoie de ajutor la un moment dat, de alinare sufletească, sau de o eliberare de problemele cotidiene, și aici intervine credința. Cred cei care vor dar, așa cum spunea Lev Tolstoi, „dacă omul trăiește, este pentru că el crede în ceva. Credința este forța vieții.”

Și totuși, ce este credința? De-a lungul timpului, acestui termen i s-au găsit numeroase definiții, dar cred că una dintre cele mai apropiate de realitate este explicația lui Nicolae Steinhardt: „Ce înseamnă credința? Încrederea în Dumnezeu, deși lumea e rea, în ciuda nedreptății, în pofida joshniciei, cu toate că de pretutindeni nu vin decât semnale negative.”

Societatea este într-o permanentă schimbare. Lucrurile evoluează în funcție de acțiunile oamenilor și vice-versa, acțiunile fiecăruia influențând evenimentele care se petrec în jurul nostru. Observăm că societatea actuală se aseamănă din ce în ce mai puțin cu cea de demult, acea societate patriarhală, cu reguli rigide, în care fiecare

individ știa exact care este locul său și care mergea după un tipar bine stabilit. Timpurile se schimbă, la fel și oamenii, iar tinerii au acum alte preocupări decât aveau cei de acum un veac. Tehnologia primează și tinerii par să fi uitat adevăratele valori și lucrurile care contează cu adevărat. Viața a devenit pentru mulți o fugă continuă, cu ritm alert, și tocmai de aceea unii tineri sunt distrași, mai ales cei care nu au educația necesară să reziste tentațiilor. Se crează impresia că viața este un lucru facil, sau că urmatul regulilor este destinat celor „de modă veche”.

Auzim mereu reproșuri aduse tinerilor, de multe ori pe bună dreptate. Dar de ce sunt ei așa? O parte a problemei o reprezintă lipsa unui mediu potrivit în care tinerii să crească și să învețe ceea ce înseamnă diferența dintre bine și rău. Există o mare diferență între copiii educați în familii credincioase, cărora li se insuflă de mici anumite seturi de valori, și cei crescuți în familii care se raportează altfel la viață, pentru care credința nu este atât de importantă. Iar educația nu se face prin simple sfaturi, fără exemple concrete. Ce să înțeleagă un copil căruia i se spune că trebuie să fie cinstit și bun, atunci când vede că toți ceilalți din jurul său fură și mint? Sau să i se explice teoretic importanța familiei și a unei relații stabile, atunci când își vede familia dezbinată de certuri? De aici rezultă o stare de confuzie în care copilul cade fără voia sa, stare care îl face să își stabilească propriile reguli și seturi de valori, așa cum le percepe el. În mintea sa se duce o luptă între

Teodora ANDRONIC
absolventă LIS

ce este bine și ce e rău, cuvinte care capătă un sens abstract, fără aplicabilitate clară. Educația religioasă vine în ajutorul acestei stări de confuzie, stabilind anumite valori care îndrumă tânărul din această stare de incertitudine înspre o înțelegere diferită a lucrurilor.

Mulți ar vrea să creadă, dar nu știu cum, pentru că se lovesc de numeroase obstacole. Credința pe care o percep acești tineri este ceva mai degrabă rezervat bătrânilor, sau fanaticilor, și nu credința adevărată, a iubirii de Dumnezeu și a aproapelui, sau credința binelui. Vinovați se pot găsi mulți, dar nu acesta este scopul. Religia trebuie prezentată în așa fel încât să i se vadă utilitatea, să fie înțeleasă și apreciată pentru învățăturile sale atât de valoroase și necesare. Este îngrijorător să vezi că mulți tineri se sfiesc să facă cruce în prezența prietenilor, de teamă să nu fie ridiculizați, sau că iau în batjocură valorile creștine. Tinerii au nevoie de educație, de modele reale, nu ca cele prezentate în ziarele de scandal sau la televizor, care nu îi fac pe tineri decât să involueze. Pentru cei care nu au o educație din familie, este mult mai greu să se apropie de credință, dar nu imposibil. Trebuie însă voință și dorința de a evolua spiritual. Ființa umană este înzestrată cu o capacitate infinită de a face bine, căci binele nu este cantitativ măsurabil! Omul poate deveni superior numai prin depășirea propriei condiții și prin primatul adevărului, bunătății și a înțelegerii. Fiecare persoană trebuie să fie mai bună, mai răbdătoare, să îi înțeleagă pe cei din jurul său și să îi ajute, dăruind bine pentru a primi la schimb bine. Este o filosofie de viață ce merită urmată, pentru că dă roade. Un mare gânditor afirma că pentru a ne

putea iubi aproapele, trebuie să vedem în el o fărâamă de dumnezeire, și atunci cu siguranță că ne vom regândi acțiunile și ne vom schimba în bine.

Nu este de ajuns să știm ce este bine și ce este rău, ci trebuie să vrem, iar apoi să acționăm. Pasivitatea, nepăsarea, dezinteresul, toate acestea aduc după sine lucruri negative. Ori ființa

umană are ca scop suprem dobândirea fericirii, sau în sens religios, a mântuirii, la capătul unei vieți frumoase. Pentru a schimba lumea, trebuie mai întâi să ne schimbăm pe noi, și atunci lucrurile vor decurge de la sine.

Teodora ANDRONIC, absolventă LIS,
studentă la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași,
beneficiara unei mobilități Erasmus - Franța

Procomunitate

Întreprinderea de tricotaje, o emblemă a orașului Panciu în anii '80

sursa poze: <http://istoriapanciu.blogspot.ro>

Proiectul de istorie orală care s-a derulat în cadrul Liceului Teoretic „Ioan Slavici” Panciu în perioada 1 septembrie-18 octombrie 2013, sub coordonarea dnei prof. Luminița Cociorbă, a avut ca scop valorificarea surselor orale în vederea recuperării unei părți a memoriei recente a comunității locale despre Întreprinderea de tricotaje din oraș, prezentarea istoriei acestei fabrici, așa cum a fost ea trăită și povestită de cei care și-au intersectat pentru un timp destinul cu al ei și care au avut bunăvoința să ne acorde un interviu.

De ce Întreprinderea de tricotaje? Pentru că a fost una dintre cele mai mari și mai moderne întreprinderi de tricotaje din zonă care a contribuit la creșterea demografică și la dezvoltarea economică a orașului, la creșterea nivelului de trai a membrilor comunității în perioada în care a funcționat și pentru că mulți dintre bunicii și părinții elevilor au lucrat în această întreprindere.

Grupul țintă a fost constituit din 26 de elevi: Pahoncea Daniel (XC), Panciu Andrei, Socaci Beatrice (XB),

Cruceanu Adelaida, Chiriac Cornel, Dogaru Andreea, Grigoraș Anca, Grigoraș Roxana Marina, Mustață Ștefania, Roman Ana-Maria, Ursu Elena (XD), Apostu Cristina Maria, Blăgan Georgiana, Buciuc Oana, Caragață Andreea, Ene Dorina, Popa Laura, Pușcă Ana-Maria, Pisu Elena, Radu Maria, Olaru-Ștefănescu Bianca Florentina (XID), Croitoru Andreea, Cristian Costel, Dună Alina, Stoica Alexandra, Olaru Bogdan (XIID).

După cercetarea preliminară, elaborarea ghidului de interviu și întoc-

mirea listei intervievaților, noi, elevii, am înregistrat, transcris și arhivat interviurile. Au fost realizate 23 de interviuri cu persoane care au avut diferite ocupații și funcții în fabrică, care au lucrat pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, sau încă mai lucrează în singura secție care a supraviețuit după revoluție, cu persoane care au locuit în oraș în perioada în care a funcționat fabrica și care au păstrat amintiri din acea perioadă.

Au fost experiențe inedite atât pentru elevi cât și pentru coordonator. Este de remarcat disponibilitatea și amabilitatea cu care au răspuns la întrebările elevilor persoanele intervievate. Astfel, în fața elevilor s-au derulat minunate povești de viață care au fost trăite între zidurile, astăzi aproape în ruină, ale întreprinderii.

O etapă dificilă în derularea

Muncitori în 1983

proiectului a fost cea a transcrierii interviurilor. Au fost întâmpinate mici probleme, mici întârzieri, care au fost depășite. Este de apreciat implicarea elevilor și seriozitatea cu care și-au asumat atribuțiile în cadrul grupului.

Pregătirea festivității de încheiere și evaluare a proiectului a consolidat și în același timp a solicitat și mai mult echipa. Având puțin timp la dispoziție, fiecare elev a încercat să-și aducă aportul la reușita echipei.

La festivitatea care a avut loc joi 17 octombrie 2013 au participat membrii echipei de proiect, membrii comisiei metodice „Științe sociale și economice”, respectiv, dna prof. Jalbă-Bandrăbur Doina, șeful comisiei, dl. prof. Luca Marian, dna. prof. Popa Liliana, dna. prof. Panaete Lenuța, directorul liceului, prof. Manovici Andrei-Igor, dl.

prof. Adafini Mihai, dna. prof. Iliescu Luminița, precum și membrii ai comunității locale care ne-au oferit interviuri - dna ing. Stoica Elena, directorul general al SC TRICOTTON JUNIOR SRL, dra ing. Mustață Maria, dra. ing. Aevoae Georgeta, dna. Panaete Aritița, dl. Tătaru Ion. Evaluarea a fost realizată de dl. conferențiar dr. Marius-Ioan Bucur și dl. conferențiar dr. Ionuț Costea, care au reprezentat Institutul de Istorie Orală din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj-Napoca. După prezentarea proiectului de către elevi, au luat cuvântul invitați și evaluatori care au avut doar cuvinte de laudă pentru echipa de proiect și pentru felul în care aceștia au reușit să-și prezinte proiectul. Toți elevii din echipa de proiect au primit diplome de participare.

Promovarea și diseminarea proiectului a fost o preocupare constantă a echipei de proiect. Au fost publicate două articole în presa locală, au fost realizate 20 mape, 30 pliante, 3 afișe, 20 CD-uri cu un montaj audio-video care au fost distribuite în liceu dar și în comunitate, a fost realizat un panou, pe holul liceului, cu imagini sugestive din timpul derulării proiectului; au fost realizate un blog al proiectului <http://istoriapanciu.blogspot.ro/>, o pagină de facebook <https://www.facebook.com/istorieoralatricotton?fref=ts>, proiectul fiind promovat pe site-ul liceului la pagina Proiecte și programe educative (<http://www.lispanciu.ro/>).

Dna profesoară a realizat o lucrare de disertație, valorificând sursele și mărturiile orale colectate și transcrise de noi, dând astfel posibilitatea celor „ascunși de istorie”, oamenilor simpli, să se facă auziți, să ne ofere o imagine mai vie a trecutului comunității noastre. La rândul nostru, am avut prilejul „de a vorbi cu adevărat cu istoria, față în față.” A fost o experiență nouă, pe care o dorim repetabilă.

Participând la proiect, elevii și-au dezvoltat abilitățile de comunicare și de lucru în echipă; și-au dezvoltat abilități de utilizare a reportofonului, a tehnicilor de transcriere audio-video, a tehnologiei informației (IT); și-au dezvoltat abilități specifice investigației precum: organizarea, planificarea, documentarea, cercetarea, informarea, reflectarea asupra noilor informații; și-au însușit valori și atitudini specifice

confecții, linia 3B, 28 aug. 1984

cetățeniei active; și-au exersat creativitatea.

A fost o experiență unică pe care aș repeta-o cu orice prilej deoarece mi-a plăcut să mă aflu în postura de reporter, am învățat pașii de inițiere în această meserie și am fost pe deplin încântată. De asemenea, prin intermediul acestui proiect, am aflat informații utile, lucruri interesante despre trecutul orașului, lucruri ce pot fi valorificate la nivel de cunoștințe. (Dogaru Andreea, clasa a X-a)

Muncitori în 1983

Din punctul meu de vedere, acest tip de activitate mi s-a părut extrem de interesant, deoarece am aflat multe informații, detalii despre fabrică și despre orașul în care învăț. Totodată, mi-am dezvoltat și unele competențe. Cea mai distractivă parte a proiectului mi s-a părut luarea interviurilor, pentru că am avut ocazia să mă simt ca un adevărat reporter. Interviul a fost realizat în data de 25 septembrie 2013 la domiciliul interviuatului, care era dispus să împărtășească cu noi fiecare clipă din acea perioadă în care fusese angajat calificat. Am fost foarte uimită când am văzut că doamna Margareta Planton scoate la iveală cu plăcere amintirile prăfuite din perioada în care a lucrat în fabrică. La fel de frumos este "să sapi adânc în istorie" cu scopul de a

afla cât mai multe lucruri noi. Desigur, după partea distractivă și frumoasă a venit și partea mai grea a proiectului, și anume transcrierea, la care am întâmpinat câteva dificultăți. Cu sacrificii și muncă, am reușit să trecem cu bine și peste această etapă. „Dacă mi s-ar mai propune să mă implic într-un astfel de proiect, aș participa fără nici o rețineră!” (Mustața Ștefania, clasa a X-a)

„Am intrat în acest proiect din dorința de a afla mai multe despre fabrică și ce a însemnat ea pentru angajații ei și am descoperit ca aceasta nu a fost doar un simplu loc de muncă, ci un loc în care s-au format adevărate familii”. (Pușcă Ana-Maria, clasa a XI-a)

Am realizat câtă importanță are și a avut fabrica pentru orașul nostru, Panciu. Sunt mândră că am luat

Maistrul Aritița Panaete alături de tinerele muncitoare

parte la acest proiect, deoarece am aflat foarte multe lucruri interesante despre Întreprinderea de Tricotaje Panciu. (Ursu Elena Alexandra, clasa a X-a).

Interviu cu dl. Conferențiar Dr. Ionuț Costea

Apostu Cristina Maria: Bună ziua! Numele meu este Apostu Cristina Maria. Sunt în clasa a XI-a D, la Liceul Teoretic „Ioan Slavici” din Panciu și aștăzi am fi onorați dacă ne-ați acorda un interviu. Pentru început, bine ați venit la noi!

Ionuț Costea: Mulțumesc. Mi-a făcut o mare plăcere să vă întâlnesc în școala dumneavoastră și să asist la un exercițiu, la o prezentare a unui proiect excepțional.

Ștefănescu Bianca: Știm că faceți parte din Institutul de Istorie Orală. Cum v-ați gândit la un asemenea proiect și când a început lucrul la aceste proiecte?

Ionuț Costea: Institutul de Istorie Orală funcționează la Cluj, în cadrul Universității, de mai bine de 15 ani, de la început noi ne-am gândit să deschi-

dem institutul spre un orizont cât mai larg, ne-am străduit să aducem aproape de noi studenții noștri și mai ales absolvenții noștri, profesorii dumneavoastră. Și în acest context am beneficiat și de un suport financiar pe măsură, care ne-a permis să dezvoltăm un proiect de largă anvergură, la nivel național, care a cuprins în 3 ani de zile peste 150 de profesori din întreaga țară și în acești ani am asistat de fiecare dată, cu multă plăcere și cu satisfacții deosebite, la numeroase proiecte dezvoltate de către profesorii de istorie din învățământul secundar, împreună cu elevii domniilor lor. Este un proiect care motivează, pe de o parte, nevoia de a găsi o nouă poziționare a istoriei, și prin istorie, în cadrul procesului didactic, de a aduce în învățământ, în ceea ce privește istoria, o actualizare a concepției, a metodelor didactice, să apropie istoria de ceea ce înseamnă istorie aplicată. Istorie care să dezvolte abilitățile în context disciplinar, cum ați văzut deja, intrând într-un astfel de proiect de istorie orală ați fost solicitați din multe perspective, inclusiv care țin de limba română, de formarea personalității, sunt o serie de abilități, de competențe, pe care le putem dezvolta prin studiul istoriei orale. Istoria se integrează într-un cerc al disciplinelor care conduc la o formare deplină a dumneavoastră, o pregătire

pentru viața reală.

Apostu Cristina Maria: Noi suntem curioși, cum a început totul?

Ștefănescu Bianca: Cum a fost creat, de fapt, Institutul de Istorie orală?

Ionuț Costea: Institutul a luat ființă prin 1997, în colaborare cu o universitate din America. În vara lui '97 o delegație de profesori de la Universitatea Americană a poposit la Cluj și am intrat pentru prima dată în contact cu această disciplină. Este o disciplină relativ nouă în plan mondial, în America există în mediile universitare institute din acestea care se preocupă de istoria orală încă de la mijlocul sec. al XX-lea. În Europa, în schimb, sunt sporadice preocupările acestea privind instituționalizarea istoriei orale. Sunt câteva

Muncitori în anii '90

institute și în Occident și în Răsăritul Europei dar în general, cei care profesază istoria orală sunt pe cont propriu sau o fac ca un hobby, ca o pasiune. În România, preocupările acestea pornesc imediat după '89, fie pe cont propriu, fie instituționalizat. În cadrul Muzeului Țăranului Român, în cadrul Radioteleviziunii Române există un departament de istorie orală dar la Cluj există primul și singurul institut din mediul

Muncitori în anii '90

academic, dintr-o universitate și cred că excepționalitatea aceasta se poate recupera și într-un concept mai larg, în Europa Răsăriteană sau în Europa de Sud-Est.

Ștefănescu Bianca: Ați spus că prima dată ați aflat de acest institut de la niște cercetători americani, ați desfășurat proiecte cu aceștia?

Ionuț Costea: Da, am des-

fășurat o serie de proiecte de formare a cercetătorilor, burse de cercetare în America, pe perioadă scurtă, una, trei luni de zile. Unii, dintre cei care au beneficiat de aceste burse au continuat să profeseze în cadrul institutului de istorie orală, alții au plecat. Institutul are o serie de dificultăți, din punct de vedere al unei organigrame, a posturilor finanțate din resurse bugetare. Institutul funcționează mai cu seamă prin capacitatea sa de a atrage fonduri extrabugetare, din diverse programe de cercetare, de la diverse fundații. Cele mai numeroase proiecte au fost finanțate din străinătate dar acesta a fost pe de o parte un lucru pozitiv, pentru că ne-a stimulat întotdeauna să căutăm soluții, pe de altă parte, a fost o povară în sensul unei fluctuații destul de accentuate a cercetătorilor, când ajungi să-l formezi deja pe unul dintre ei, nu reușești să termini un proiect, a plecat și a trebuit să o iei de la capăt.

Ștefănescu Bianca: În cadrul acestei instituții există o anumită ierarhie? Cum funcționează?

Ionuț Costea: Desigur, ca în orice organizație, există ierarhii dar ceea ce este mai important este sentimentul de colegialitate și de solidaritate din acest Institut.

Ștefănescu Bianca: Dumneavoastră ce funcție ocupați?

Ionuț Costea: Eu sunt un colaborator al institutului din '97. Am par-

ticipat la cele mai importante campanii de istorie orală desfășurate de Institut, contribui, împreună cu colegii mei, la editarea unei reviste, a unui anual de istorie orală și sunt implicat în proiectele de cercetare în derulare ale Institutului.

Apostu Cristina Maria: În încheiere, am dori să vă întrebăm ce credeți despre proiectul nostru. Cum vi s-a părut și ce sfaturi ne-ați da, pentru viitor?

Ionuț Costea: În primul rând trebuie să subliniez că a fost un proiect excepțional. La finalul vizitei pe care am desfășurat-o în liceul dumneavoastră, împreună cu colegul meu, Dl. Conferențiar Marius Bucur, Prodecanul Facultății de Istorie și Filosofie din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj, putem spune că a fost cel mai interesant și cel mai spectaculos proiect la care am asistat. A fost, sau cel puțin așa mi s-a părut mie, extrem de bine structurat, ați scos în evidență angajamentul pe care istoria orală poate să-l aducă formării profesionale dar și profilului intelectual și uman al elevilor care participă la un astfel de proiect. Mie mi-a plăcut, poate și dintr-un alt motiv, proiectul dumneavoastră. Am dezvoltat în ultimii ani o idee legată de un proiect asemănător care se referă la istoria unei fabrici. De data aceasta, o fabrică de hârtie dintr-o zonă, să zicem semi-rurală. Desigur, pe mine mă interesea acolo, cum interferează cultura muncitorească cu un tip de cultură tradițională, cum coexistau muncitorii cu țăranii, pe de o parte. În comunitatea la care eu mă refeream, mai există o diferență care merită subliniată și anume diferențele etnice. Acolo trăiau, alături de români, și sași sau populația aceasta germanică. Și românii și sașii aveau tradiții și culturi diferite și voiam să văd cum se întâlnesc aceste culturi și ce-a rezultat în urma întâlnirii. Și din acest motiv eu cred că am o deschidere mai mare față de proiectul pe care dumneavoastră l-ați derulat și tocmai în acest sens, v-aș sugera să dezvoltați proiectul dumneavoastră în ceea ce a însemnat cultură muncitorească din Panciu, desigur o cultură centrată în jurul acesteia întreprinderi emblemă.

Apostu Maria Cristina: Vă mulțumim pentru interviul acordat, pentru sfaturile date și, sperăm noi, colaborarea cu liceul nostru să continue.

Ionuț Costea: Cu multă plăcere!

Profesor Luminița Cociorba
Cristina Maria Apostu, XI D
Georgiana Blăgan, XI D

Cântecul muzei

DESPRE NIMIC ȘI NIMICURI

Alegoria sinelui

Suflete plătând, lipite unul de altul, culcate într-un amurg care se va dilata la infinit...

Dintre toate adierile vântului care intră prin perdeaua transparentă, în cameră, una singură va sufla cu aburi peste cele două trupuri și va picura praf de stele. Dintre toate gândurile care îți trec prin minte, unul singur îți va tremura ușor pe buze și se va pierde, într-un final, printre cutele de cearșaf

alb. Dintre toate perechile de ochi care te privesc, doar una reușește să îți treacă prin vene, să străbată toracele și, la sfârșit, să îți străpungă inima. Atâtea cuvinte se pierd, ies din gură și se evaporă, însă doar câteva rămân atârinate în suflet pentru eternitate. O singură dorință se va împlini, anapoda, la miez de noapte, într-o cameră unde două trupuri firave se privesc în ochi, visând la o vale plină de flori...

Marea cu dragostea

Nu încercați niciodată să înțelegeți marea...Nisipul acela aspru vizitat în fiecare dimineață de același mănunchi de alge verzi și roșcate care se încolăcesc de picioarele oamenilor de la țărm, de parcă ar vrea să îi ia cu ele în împărăția albastră a adâncurilor...Mirosul acela sărat de mare care îți vine în față împreună cu o boare firavă, inundată de cele câteva fire de nisip auriu. Iar valurile...încercarea aceea disperată a mării de a săruta țărmul. Oare de ce valurile mării o iau furios la goană atunci când bate vântul? Pentru că odată cu vântul nu vine doar răcoarea, ci și pasiunea, dorința de a te cuibări la pieptul cuiva și de a strânge în brațe...exact așa cum marea îmbrățișează cu ardor poalele țărmului, încălzite de razele orbitoare ale soarelui. Mingea

aceea de foc ce arde continuu nu e niciodată mai frumoasă decât atunci când apune. Apusul, momentul când soarele își ia adio și se ascunde undeva sub cer, într-o altă lume, misterioasă...Lăsarea nopții aduce cu ea, printre brizele reci, șoaptele colorate a doi tineri îndrăgostiți, sărutându-se zgomotos lângă stânca cea veche de la malul mării.

Nu încercați niciodată să scrieți despre mare. Nu încercați s-o înțelegeți. Vă veți îndrăgosti de ea...iremediabil.

Cămara de recuzită

În spatele scenei se află o cameră mică, înghesuită, slab luminată de cele câteva raze de soare care intră plâpând pe geamul întredeschis. Este camera în care poposește dezordonat întreaga recuzită a actorilor amatori, nou-veniți în teatru, ce își repetă precipitat replicile. Măștile albe, folosite în cele câteva reprezentații, formează o mulțime de chipuri care privesc răscolitor pe orice scenarist sau regizor care pășește către masa mică, din lemn masiv de stejar. "Cămara de recuzită",

căci așa a fost denumită pe motiv că dispune de foarte multe rafturi și de prea puține bârne din metal, pe care ar trebui să se aștearnă grandios costumele din epoci demult apuse, este o încăpere de 2 pe 2 metri pătrați, în care actorii se stăduiesc să scoată lacrimi de durere din pricina scenariilor prea siropoase sau se chinuie în zadar să rădă cu sughițuri, pe când, în realitate, suferă din motive numai de ei știute. În această "cămară" de 2 pe 2 metri pătrați, slab luminată de razele soarelui plâpân-

de, pe unul din pereți se află o bucată de pânză îngălbenită de vreme, pe care scrie apăsător, cu o caligrafie demnă și aplecată, următoarele:

„Teatrul este o formă de artă vie. Cu toții – actori, regizori, scenariști, sufleuri, scenografi – v-ați dedicat întreaga viață teatrului. Voi, dragii mei artiști, sunteți nemuritori!”

Semnat: Directorul Teatrului
Fără Nume...

Mai știm să visăm?

grafică: Alexandra Stoica,
clasa a XII-a D

Să încercăm un exercițiu de imaginație. Pentru început, luați o foaie de hârtie, o mână de creioane colorate și puțină inspirație. Puneți un instru-

mental pe fundal, la casetofon, și închideți ochii pentru câteva minute...Acum deschideți ochii. Desenați ceea ce v-a inspirat melodia. Nu vă sfiți să folosiți

culorile cele mai puternice, lăsați-le pe cele pastelate la o parte. Dați frâu liber imaginației. Știu că mulți veți spune: "Da' ce mă pui pe mine să-ți desenez în culori tari ce-mi inspiră un instrumental? Nici măcar n-are cuvinte. De unde să știu ce vrea să-mi transmită "cântărețul"? Aici voiam să ajung.

Pare ciudat, dar este ca o probă eliminatorie, ceva prin care vă definiți, în raport cu ceilalți. Învățați să fiți creativi, să faceți, dintr-o coală albă de hârtie, o poveste. Încercați să vedeți dincolo de melodie, chiar dacă nu vă pricepeți la cântat. Cui îi pasă în ce gamă se găsesc nu știu ce note sau câte corzi avea chitara de la începutul piesei? Lăsați imaginația să alerge de nebună în galaxia visurilor și veți descoperi că se întâmplă un miracol.

Acum să încercăm din nou. Luați o coală nouă de hârtie...

Oare mai știm să visăm?

Fluturii albi mor la sfârșitul primăverii

Cred că noi, oamenii, tindem să avem așteptări mari de la o viață care nu ne oferă prea multe. De fapt, viața nu a oferit vreodată ceva. Nimănui. Viața e o plămadă de vise zdruncinate, plutind

în jurul destinului. Nu multe vise își urmează destinul. Doar foarte puține. Poate chiar prea puține. La urma urmei, ce reprezentăm noi în fața destinului? Visele ne-o iau înainte. Dar cu noi

cum rămâne? Suntem doar niște fluturi albi. Plăpânzi. Iar fluturii albi...fluturii albi mor la sfârșitul primăverii.

Condamnați la iubire

O senzație de moleșală profundă îți inundă tot corpul. Răspunsurile la întrebările încă nerostite ies de bunăvoie la suprafață. Firav, deschizi ochii. Te trezești în aceeași celulă îngheșuită pe care, de astă dată, o împarți cu

cineva. Cineva care a comis aceeași crimă ca a ta. Cineva care a iubit. Inima începe din nou să bată, de parcă ar ști că în încăperea asta, în care urmează să îți curmi o bună parte din viață, își va găsi jumătatea.

Așa încep toate poveștile de iubire. Și tot așa se termină...pentru că acesta e destinul nostru, al muritorilor de rând. Să fim condamnați pe viață. Condamnați la iubire.

O dimineață și o iubire

Adânc îngropată în gânduri, femeia stă ghemuită în colțul drept al patului, ținând o pernă în brațe. Reze-mată de peretele vernil, care încă mai miroase a var proaspăt, femeia privește în trecut.

Episodul din seara precedentă încă o mai macină pe dinăuntru iar sufletul, din tânăr, i se prefăce într-unul bătrân, slăbit. Nu își poate scoate din minte imaginea când, furioasă pe iubitul ei, a trântit ușa de la bucătărie atât de tare că s-au zguduit pereții aparta-

mentului care, cu numai o zi înainte, adăpostea dragostea celor doi tineri.

Și-au aruncat unul altuia cuvinte grele, dureroase și priviri din care părea că ies scântei. În noaptea ce a trecut, au dormit chiar separați...probabil că ea nu ar mai fi suportat, după o asemenea "dispută", să fie strânsă puternic la piept de bărbatul care, nici el, nu ar fi suportat mirosul pregnant al parfumului de trandafiri de pe gâtul ei.

O lacrimă i se prelinge tinerei pe sub genele-i lungi, arcuite, ce dezvă-

luie o pereche de ochi albaștri, sinceri, care parcă ar dori să-și ceară iertare. Dar ... ce se întâmplă? O siluetă masculină, în blugi decolorați și tricou alb, se apropie hotărât de ușa întredeschisă a camerei în care poposește femeia plângând. Bărbatul intră încet, cu un mers mai mult împiedicat: "Bună dimineața, iubito! Îmi pare rău pentru aseară! Ți-am pregătit cafeaua."

Culori. Voci. Culori.

Vocea vântului de toamnă este aurie. Iar cea a frunzelor abia picate din copac e curcubeu. La rădăcina copacului, o tânără îndrăgostită îi șoptește ceva la ureche iubitului ei. Vocea fetei, de un roșu aprins, străbate fiecare bătaie din inima celui de lângă ea. La câțiva metri depărtare se pierde pașii hotărâți ai unei chitariste ce stâlcește un refren rock. Dacă ar avea culoare, vocea ar fi un castaniu cald. De partea cealaltă a străzii, un băiețel își strigă disperat mama. Vocea nu e chiar albastră. E un verde, un verde crud. În spatele copilului, un bărbat trecut de prima tinerețe îi mărturisește emoționat celui mai bun prieten al său că urmează să devină tată. Cuvintele sunt galbene, impreg-

nate în tonuri portocalii. Pe o bancă retrasă, la capătul străzii, două studente discută despre întâmplările din noaptea balului de absolvire. Chicotele mov-lila străbat fiecare milimetru de strădu-

ță pietruită, până în curtea unei mari catedrale. Înăuntru, în fața altarului, o femeie înlăcrimată îi jură dragoste veșnică unui bărbat pe care nu îl iubește. Vocea ei este incoloră.

grafică: Alexandra Stoica,
clasa a XII-ă D

Miruna TUTOVEANU
Clasa a IX-a D

Oglinda

Oglinda răsfrânge
Tăcerea ce toarce
Iar timpul se frânge
Și-n sine se-ntoarce.
Oglinda răsfrânge
Visări înghețate
Sub cerul ce plânge
Cu pleoape crispate.

Oglinda răsfrânge o lume întoarsă
Ce steapă se frânge în seceta-i arsă,
Oglinda răsfrânge cuvinte-mpietrite
Dureri sugrumate și lacrimi strivite.
Oglinda răsfrânge fantoma lividă
A spaimei nătânge, ilogice, vidă
Tăceri ea răsfrânge
Și-n sine se-ntoarce,
Când timpul se frânge
Oglinda se sparge.

Carusel de lună

Un corn de lună amăgit răsare
Orașul e grefat ca pe altare
Corăbieri pe lună de opale
Fantasmă e a nopții diafane.

Albastru carusel, tăcută lună
Îndoaie-n trupul ars cunună
Un joc de vise, pe palidă tăcere
Fantasma nopții amăgită pier.

Întind spre ceruri brațele schelete
În pomi tăcute umbre menuete
Și-un porumbel ca o tăcere strigă
E-o buhă, sau nu e nimic?

Adonis

Te-aștept, o, calcă-mi umbra pe cărare,
Strivește carnea frunzelor sălcii
Și tulbură eternele izvoare
Cu sânge cald în vene străvezii.
Zadarnic crezi c-o să clădim castele
Pe-un țărm bătut de valuri pe pământ
Eu voi zbura cu tine către stele
Spre coruri care poate nu mai sunt.
Zadarnic vrei să-mi dărui nestemate
Care sclipesc cu pământestile palori
Căci stelele sunt mult mai minunate
Mai tare strălucesc sub pătura de nori.

Teodora ANDRONIC, absolventă LIS,
studentă la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași,
beneficiara unei mobilități Erasmus - Franța

Ex Cathedra

Anul Brâncoveanu

CONSTANTIN BASARABU BRÂNCOVĂNU, DOMNUL ROMÂNIEI

Constantin Brâncoveanu (n. 1654 - d. 15 august 1714) a fost un mare boier, Domn al Țării Românești între 1688 și 1714 și nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino.

Sfântului Domnitor al Țării Românești, Constantin Brâncoveanu și a celor patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și a sftenicului Ianache, care au fost canonizați de Biserica Ortodoxă Română în august 1992, și sunt prăznuiți în ziua de 16 august.

Acest fapt ne dă posibilitatea de a ne informa atât despre Constantin Brâncoveanu și domnia sa în Țara Românească, cât și despre beneficiile aduse în perioada domniei acestuia.

Este bine de reținut că, în perioada în care a domnit, Țara Românească a cunoscut o perioadă de înflorire culturală și de dezvoltare a vieții spirituale, dar și inițiative de modernizare a aparatului statal, de reformare a sistemului fiscal și, deasemenea, Brâncoveanu a fost cel care a încercat promovarea unor relații strânse cu Moldova și Transilvania.

Unul dintre beneficiile cele mai importante aduse odată cu domnia acestuia a fost dezvoltarea culturală, domnitorul fiind un fervent sprijinitor al culturii, de aceea nu putem uita de stilul brâncovenesc, un amestec al stilului neo-bizantin și al renașcentismului, care ne-a marcat istoria culturală.

Deasemenea, trebuie să reamintim și de măiestria cu care a ctitorit, încă înainte de a ajunge domnitor el a ridicat două biserici, una la Potlogi, Dâmbovița și alta la Mogoșoaia, lângă București, iar după ce a ajuns la putere, a mai ctitorit biserici și mănăstiri, dintre care este important să amintim de Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, care a fost recent restaurată, aflându-se în centrul capitalei, și de Mănăstirea Horezu.

Anul 2014 este dedicat Sfinților Martiri Brâncoveni, întrucât se împlinesc 300 de ani de la martirizarea

și încordate cu cele trei mari imperii de la granițele țării, Imperiul Otoman, Imperiul Rus și Imperiul Habsburgic, dovedind un înalt simț al diplomației, pragmatismului și prudenței.

Nu putem uita nici de sacrificiul suprem făcut de Brâncoveanu

pentru țară și religie, și anume, a îndurat să privească cum cei 4 fii ai săi au fost uciși în fața lui, dând dovadă de adevărată fidelitate față de religia sa, creștinismul. Mărturisind despre oportunitățile oferite de anul omagial și comemorativ 2014, amintim și faptul că în Calendarul Creștin Ortodox, fiecare zi este binecuvântată cu jertfa unor sfinți, martiri și mucenici întru Hristos. Sfinții Martiri Brâncoveni reprezintă deci doar unul dintre modelele pe care românii le pot urma în slujirea Națiunii Românești și a Statului Român.

Când vorbim despre stilul brâncovenesc, despre personalitatea care a pus bazele acestuia, trebuie să fim mândri că suntem români și să luăm ca exemplu faptele de vitejie de care a dat dovadă până în ultima clipă trăită.

Daniela ROBU, Mădălina AMĂRIOAREI,
Clasa a XI-a D

O ISTORIE ... IEROGLIFICĂ

Istoria ieroglifică a fost scrisă de marele învățat și domn al Moldovei, Dimitrie Cantemir, în perioada 1703-1705, pe când se afla la Istanbul, capitala Imperiului Otoman. A fost prima încercare de roman politico-social făcută vreodată în Țările Române. În descrierea personajelor sale, luminatul domn s-a folosit de regnul animal, fiecare caracterizare fiind strălucit făcută, în concordanță cu caracterul celor pe care-i aduce la lumină. Deși cartea merită citită și analizată în întregime, nu numai de tineri, dar și de acei care nu au apucat încă să-i descopere valențele literare ale vremii, dar mai ales caracterul filosofic și politico-satiric, ne-am propus să aducem la lumină un personaj aparte, poate cel mai interesant din toată lucrarea – VULPEA – motivat de faptul că acest personaj, real, a trăit în zona noastră.

Asupra numelui său trebuie să ne oprim cu atenție, existând multiple variante: Enache Ilie, Ilie Țifescu, Ianaki Ilie. Ca să înțelegem mai bine, să facem o scurtă incursiune în Moldova anilor 1600-1700.

Cum arăta Gh. Untaru în teza de doctorat a domniei sale¹, din cercetarea amănunțită a documentelor zonei, frații Dabija erau din Câmpuri, descendenți din bătrânul Bogdan. Au fost pe rând pârcălabi în ținutul Putna, Eremia în 1636 și Eustație în 1646, ulterior acesta devenind domn al Moldovei (1661-1665). Partea de moșie de la Țifești a lui Eremia Dabija a trecut în proprietatea fiilor săi, Enache Dabija clucerul și Ursu Dabija pârcălab. Cel din urmă, neavând urmași, lasă proprietățile sale de la Păunești și Cruce, fiilor lui Enache, Ilie Dabija Țifescu (zis *Frige-Vacă*) și lui Postolache Dabija. Acest Ilie Dabija Țifescu și fiul său Gavril Țifescu, cu mari proprietari în zonă sunt cei care au dat numele localității Țifești. Nu a existat niciun Țăfu sau Țăfea, cum eronat au presupus unii dintre cei care au publicat anterior lucrări despre Țifești². Informația conform căreia frații Dabija erau sigur boieri din această zonă este întărită și de Ion Neculce, care afirma că Eustație Dabija era din Oleșești (sat în comuna Țifești), numai că marele cronicar făcea o confuzie, în Oleșești domnitorul Moldovei (1661-1665) avea doar niște curți domnești de mici dimensiuni, așa cum erau și la Domnești, o altă posesiune a familiei sale.

Așadar, Ilie Dabija zis Țifescu nu trebuie confundat cu marele clucer Enache Dabija, tatăl său. Porecla „Frige-Vacă” poate avea multiple cauze, probabil vita la proțap era favorita acestui boier putnean.

Ilie Țifescu s-a căsătorit cu Tofana, fiica marelui vornic Ioan Racoviță, devenind astfel rudă cu marele spătar Ion Palade, cu Velicico și Miron Costin (cronicarul) și cumnat cu domnitorul Mihai Racoviță (septembrie 1703 - februarie 1705, iulie 1707 - octombrie 1709, decembrie 1715 - septembrie 1726). A deținut, pe rând, următoarele dregătorii: postelnic (1683-1685), mare clucer (1686-1690). În perioada domniei lui Constantin Cantemir (mai 1685 - 16/26 martie 1693), în 1691, Ilie Țifescu și alții uneltesc și reușesc să convingă pe bătrânul domn că frații Costin – Miron și Velicico – pun la cale un complot. La nunta marelui spătar Ioan Palade, Velicico Costin a băut mai mult decât putea să ducă și a început să prolifereze injurii la adresa domnitorului. A fost momentul prielnic pentru Ilie Țifescu. Întâi a fost decapitat Velicico, fără judecată, apoi, cronicarul Miron Costin,

aflat la acea dată la căpătâiul soției sale, decedată. Deși nu s-a putut demonstra clar un complot, cei doi au fost decapitați fără judecată. Istoricii vremii, dar și cei de după, au conchis că au fost adevărate asasinat politice.

Carierea politică a lui Ilie Țifescu continuă și după acest episod. În 1692 devine mare sluger, în 1693 ispravnic de Tutova, între 1695-1700 devine mare stolnic. În 1700 fuge în Țara Românească, la curtea domnitorului Constantin Brâncoveanu, de frica noului domn al Moldovei, Constantin Duca, rudă cu familia Costineștilor. Deși a fost adăpostit de marele voievod muntean, în *Istoria ieroglifică* a lui Dimitrie Cantemir, Țifescu își dezvăluie încă o dată caracterul perfid, fiind de părere că domnitorul martir trebuia înlocuit de la cârma principatului vecin.

Între iunie-septembrie 1703 face parte din căimăcămia condusă de logofătul Ioan Buhuș, după mazilirea lui Constantin Duca. Alți istorici³ sunt de părere că el a condus căimăcămia, noul domn, Mihai Racoviță, cumnatul său, fiind sprijinit și de Țifescu să ajungă la tron. Între 1703-1704 ajunge în funcția de mare spătar. Moare la 1704. A avut un singur fiu, Gavril Țifescu, care a murit la o vârstă relativ tânără, fără urmași.

Istoria lui Ilie Țifescu nu se oprește aici. La Păunești, a fondat Schitul Păunești, pe care în 1685 l-a închinat Mănăstirii Bârnova din Iași, așezământ început de Miron Barnovschi și finalizat de putneanul Eustrăție Dabija. Schitul a dispărut demult, dar explicațiile fondării lui se găsesc în multitudinea proprietăților deținute în zonă de familia Dabiștilor, care au înzestrat schitul cu cele necesare.

La 1697 zidește Mănăstirea Răchitoasa

din actualul județ Bacău, menționând în testamentul său, scris la 1704: „cine s-ar amesteca a strica a noastră tocmeală și așezare ce am făcut, să fie triclet și proclat afurisit”. A fost îngropat în mănăstirea pe care a zidit-o. În 1729, fiul său, Gavril, a închinat Mănăstirea Răchitoasa la Muntele Athos, la Mănăstirea Vatoped. Biserica de zid a lui Ilie Țifescu de la Răchitoasa se prăbușește în urma cutremurului de la 31 mai 1739, pentru ca apoi să fie reconstruită în mai multe rânduri.

Scurta noastră incursiune istorică se încheie aici. Dincolo de considerațiile istorice, politice și morale asupra personajului Vulpea sau ale omului Ilie Țifescu, un lucru dăinuie peste timp: un putnean de veche viță boierească a fost, la sfârșitul secolului al XVII-lea, un personaj cheie al vieții politice din Moldova. Chiar dacă faptele sale au fost uitate, el va dăinui peste veacuri într-o *Istorie ieroglifică*, dar mai ales prin satul care-i poartă numele: *Țifești*.

Mihai-Liviu ADAFINI
istoric

¹Gh.Untaru – *Istoricul podgoriei și târgului Panciu din cele mai vechi timpuri și până la 1918* – teză de doctorat, Institutul de Istorie N.Iorga, București, 1977, p. 58;

²Ligia Mălăcescu, Liliana Dragnea-Petreanu, Liviu Mălăcescu – *Țifești. Monografia unui sat moldav*, Editura Magic Print, Onești, 2008, p. 64;

³Nicolae Stoicescu – *Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova. Secolele XIV-XVII*, Editura Enciclopedică Română, București, 1971, p. 399;

L'Empereur du sucre

Il était une fois un empereur qui a été surnommé L'Empereur du Sucre parce qu'il aimait manger les plus bons sucreries du monde. Il était assez grand, il avait les joues rondes et rouges, ses yeux étaient brillants. Ses cheveux étaient courts et grisonnants parce qu'il avait plus de quarante ans. Son sourire enchantait tous les sujets. Il était honnête, calme et il conduisait l'empire avec sagesse. Sa seule faiblesse était son amour pour les sucreries. Chaque jour, il finissait le petit-déjeuner, le déjeuner et le dîner avec une assiette pleine de gâteaux.

L'empereur du Sucre avait trois

enfants: deux garçons, Marcel et Paul, et une fille, Amandine. Ceux-ci avaient hérité la passion pour les sucreries de leur père. Donc, dix confiseurs ont travaillé au château. Certains étaient spécialisés pour préparer des gâteaux au fromage, des strudels aux pommes, aux courges ou aux framboises. D'autres savaient faire les plus délicieux gâteaux d'anniversaire. Marcel préférait à son anniversaire le gâteau au chocolat, Paul préférait celui au massepain et Amandine aimait celui à la vanille. Quelques-uns des confiseurs savaient faire une confiture aromatisée et une gelée merveilleuses qui étaient utilisées par Monsieur Brioche pour préparer des brioches aux raisins secs ou aux noisettes. Le dernier mais non pas le moindre, le favori de l'empereur, était le plus vieux des dix gens, Monsieur Glace – le maître de la glace panachée. Pour préparer la glace, il utilisait un ingrédient secret qui lui donnait une saveur exceptionnelle.

Un jour, Monsieur Glace est mort. Malheureusement, il n'a pas dévoilé l'ingrédient secret utilisé pour préparer la glace préférée de tout le royaume. Les autres confiseurs ont essayé de préparer cette glace, mais aucun n'a réussi à satisfaire les papilles de l'empereur. Sans la glace, il a perdu son sourire, il a beaucoup maigri et il est devenu comme une ombre. Ses sujets et ses enfants ont été pris de panique et lui ont proposé d'organiser un concours nommé "Le mystère de la glace". Ainsi, l'empereur aurait pu trouver une

personne qui connaisse l'ingrédient secret de Monsieur Glace. Désespéré, celui-ci a décidé d'organiser le concours. Le prix était de 500 de pièces d'or et le gagnant aurait eu la possibilité de travailler avec les neuf confiseurs de l'empire.

A cette compétition ont participé environ cinquante personnes. Il a fallu que chacun prépare deux sortes de glace, dans la grande cuisine du château. Après que les concurrents ont fini leurs desserts, Marcel, Paul, Amandine et leur père ont commencé à les déguster, avec l'espoir qu'ils trouveraient le goût cherché. Les quatre ont savouré la glace au chocolat, à la vanille, au pistache, aux fruits, à la crème fouettée et à ... l'ingrédient secret. Ils n'ont pas su quel était cet ingrédient, mais ils ont reconnu le goût et l'empereur a exclamé: "Voilà!". Puis, lui et ses enfants, ils se sont beaucoup réjouis et ils ont convoqué tous les participants à cette compétition, devant le château, pour apprendre le vainqueur. Sous les applaudissements de la foule, l'empereur a annoncé le nom du gagnant et il l'a demandé comment s'appellait l'ingrédient mystérieux. Monsieur Duclo, le gagnant, lui a répondu qu'il s'agissait de la cannelle qui était faite en Inde, le pays des épices.

Peut-être vous ne connaissez pas L'empereur du Sucre ou Monsieur Duclo, mais je suis sûr que vous avez dégusté des gâteaux et de la glace avec plaisir mais aussi avec ... modération.

Mention Honorifique - Concoursul National „Olympiades de la Francophonie” 2014

Andreea ISTRATE
Clasa a IX-a B

Dependent de internet

Suntem în secolul XXI, trăim într-o epocă modernă, tehnologizată și plină de oportunități. În ziua de azi totul se învârtă în jurul internetului. Dar ce este el? Ce avantaje și dezavantaje are? De unde a apărut, cine l-a inventat, de ce este utilizat? Sunt întrebări la care puțini dintre noi știu răspunsurile exacte.

Internetul este mijlocul de comunicare cel mai întrebuințat în prezent, am putea spune chiar esențial pentru dezvoltarea noastră ca oameni. Acesta este utilizat de persoane de toate vârstele, însă în ultimii ani s-a observat că mediul virtual acaparează din ce în ce mai mulți copii. Îi vedem la școală, pe străzi, în parcuri, butonând telefoanele și vorbind de activitatea lor pe facebook. Fetele trăiesc o adevărată dramă, căci nu au atins numărul de like-uri propus...pe când băieții își pe-

trec ore în șir jucând jocuri pe internet. Întrebarea îngrijorătoare este: are mediul virtual vreo influență asupra comportamentului acestora, al copiilor, adolescenților? Sigur că are, deoarece trăind într-un mediu virtual, uităm să ne bucurăm de tot ce există afară, în jurul nostru. Ne raportăm la internet, deja face parte din viața noastră, toți prietenii noștri sunt acolo, toate cunoștințele, tot ce iubim, e imposibil să-l dăm uitării. A devenit ca aerul, esențial! Marele avantaj al acestuia este că se păstrează legăturile dintre oameni și că putem accesa informații foarte rapid și eficient. Ca în orice, există și un dezavantaj, în cazul de față mai multe: poate provoca dependență, la fel ca drogurile sau alcoolul; datorită multitudinii de informații pe care le posedă, tinerii uită să mai treacă pe la bibliotecă; în mediul virtual se pot găsi diverse informații nepotrivite și se pot comite infracțiuni.

Jocurile și dependența de ele constituie de asemenea o parte negativă a internetului, un risc la care se supun mulți adolescenți. Jocurile în rețea

sunt cele mai riscante, deoarece cunoști diferite persoane și comunică cu ele, și se creează mult mai repede dependență. Se stabilește treptat, pe nesimțite, apoi merge spre definitiv, cu grave consecințe. Vei ști că există o problemă, când copilul tău îți spune: „Încă o rundă și gata!” Unii ar lăsa totul deoparte: mâncare, prieteni, școală, ieșiri, ar neglija chiar și somnul pentru a avea mai mult timp de jocuri. Părinții ar trebui să fie mai stricți cu privire la orele petrecute la calculator și pe internet, în special la copiii cu vârste fragede.

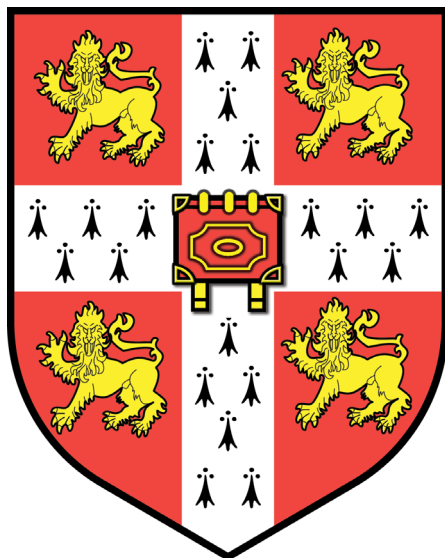
E imposibil să nu existe sute de discuții pe un subiect atât de controversat ca acesta, iar întrebarea care ne macină este: Se va rezolva vreodată problema dependenței de calculator?

Din punctul meu de vedere ... ne îndreptăm către o lume în care va deveni o absolută necesitate, un lucru primordial. Străbatem o cale unde inevitabilul se va produce, calculatorul va gândi pentru noi. Sau cine știe? Poate lucrurile vor lua o întorsătură favorabilă, din toate punctele de vedere.

Elena-Cristina PÎSU
Clasa a XI-a D

Examenele *Cambridge* sunt cele mai prestigioase examene de limbă engleză, diplomele obținute fiind recunoscute internațional și, începând cu anul 2010, obținerea unui certificat de engleză Cambridge (PET, FCE, CAE, CPE, BEC) echivalează proba de *Competențe lingvistice* din cadrul Bacalaureatului.

Care sunt nivelurile de competență profesională?

1. **KET** (Key English Test) este un examen care îți recunoaște abilitatea de a te descurca cu engleza de zi cu zi (atât vorbită cât și scrisă), la un nivel de bază. Este un examen de nivel A2, conform *Cadrului Comun European de Referință pentru Limbi a Consiliului Europei*. Examenul cuprinde 3 probe: Reading and Writing (70 min.), Listening (30 min.) și Speaking (8 – 10 min.).

2. **PET** (Preliminary English Test) este un examen pentru persoanele care pot utiliza engleza de zi cu zi atât scris cât și vorbit, la un nivel intermediar. Este un examen de nivel B1 pe Scala Comună Europeană de Referință pentru Limbi a Consiliului Europei. Examenul cuprinde 3 probe: Reading and Writing (1h 30 min.), Listening (30 min.) și Speaking (10-12 min.).

3. **FCE** (First Certificate in

English) este un examen pentru persoanele care pot utiliza engleza de zi cu zi atât scris cât și vorbit, la un nivel intermediar, care necesită competențe lingvistice complete. El corespunde nivelului B2 pe Scala Comună Europeană de Referință pentru Limbi a Consiliului Europei. Examenul cuprinde 5 probe: Reading (1 oră), (1h 20 de min.), (45 min.), Listening (40 min.) și Speaking (14 min.).

4. **CAE** (Certificate in Advanced English) este un examen pentru persoanele care au un nivel avansat de cunoștințe de limbă engleză și care corespunde nivelului C1 pe Scala Comună Europeană de Referință pentru Limbi a Consiliului Europei. Examenul cuprinde 5 probe: Reading (1h 15 min.), Writing (1h 30 min.), Use of English (1h), Listening (40 min.) și Speaking (15 min.).

5. **CPE** (Certificate of Proficiency in English) este un examen pentru persoanele care au un nivel avansat de cunoștințe de limbă engleză și care corespunde nivelului C2 pe Scala Comună Europeană de Referință pentru Limbi a Consiliului Europei. Examenul cuprinde 5 probe: Reading (1h30 min.), Writing (2h), Use of English (1h 30 min.), Listening (aproximativ 40 min.), Speaking (19 min. pentru fiecare pereche formată din 2 candidați).

Printre companiile care recunosc certificatul CPE se numără *3M, Adidas, Coca-Cola, British Airways, Carrefo-*

Ex-Cathedra

CAMBRIDGE

ur, Colgate-Palmolive, Deutsche Bank, Dell, Ericsson, Disney, Rolls-Royce, World Bank, Vodafone, Texaco, Toyota, Hewlett-Packard, Microsoft.

Unde se pot susține examenele? De la începutul anului școlar 2012-2013, Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu a devenit **Centru de pretestare și examinare Cambridge**, examenele se susțin în cadrul instituției, acțiunea fiind coordonată de prof. Raluca Costan și prof. Alina Stan.

DEL

DEL (Diplôme d'Etudes en Langue Française) și DALF (Diplôme Approfondi de Langue Française) sunt diplome oficiale eliberate de Ministerul Educației Naționale din Franța, pentru a certifica competențe de cunoaștere a limbii franceze de către candidați străini.

DEL Junior et scolaire este versiunea de examen adaptată elevilor (pentru nivelele A1, A2, B1, B2 - nivele de competență corespunzând Cadrului comun de referință pentru limbi străine al Consiliului Europei).

La fiecare nivel, cele 4 competențe evaluate sunt:

1. Înțelegerea mesajului audiat
2. Producerea de mesaje orale
3. Înțelegerea mesajului scris
4. Producerea de mesaje scrise

De exemplu, **examenul DELF B1** cuprinde 2 probe:

A. Probe colective:

1. Comprehensiunea documentului audiat (25 min.) / 25p
2. Comprehensiunea documentelor scrise (35 min.) / 25p
3. Producerea de mesaje scrise (45 min.) / 25p

B. Probă individuală – Producerea de mesaje orale (3 exerciții diferite: 15 min., timp de pregătire pentru partea a 3-a 10 min.) / 25p

1. Interviu / dialog dirijat
2. Interacțiune orală (realizată împreună cu unul din cei doi evaluatori)
3. Exprimarea unui punct de vedere plecând de la un document sursă

Prag de reușită pentru obținerea diplomei: 50p / 100p

Punctaj minim de promovare a fiecărei probe: 5p / 25p

Avantaje:

Diploma DELF B1 sau B2 echivalează proba de *Competențe lingvistice la limba modernă* din cadrul examenului de Bacalaureat.

Diplomele DELF și DALF beneficiază de recunoaștere internațională și au termen de valabilitate nelimitat.

Oportunități:

Diplomele DELF și DALF facilitează obținerea unei burse universitare de studiu într-o țară străină, accesul la un loc de muncă mai bine plătit, participarea la programe de voluntariat în străinătate, etc.

Mulți absolvenți ai Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu au beneficiat sau beneficiază în prezent de burse ERASMUS în Franța sau Belgia, dovadă a oportunităților create de cunoașterea limbii franceze la un nivel avansat: Ana-Maria Blaj, Facul-

tatea de Litere - Universitatea Al. I. Cuza Iași (bursă ERASMUS în Franța), Olga Narcisa Imbrea, Facultatea de Litere - Universitatea Al. I. Cuza Iași (bursă ERASMUS în Franța), Elena Blăgan, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației - Universitatea Al. I. Cuza Iași (bursă ERASMUS în Belgia), Andra Popa, Flavia Postolache, Andreea Savin, Georgiana Dună - ASE București (burse ERASMUS în Franța), Florina Macovei, Facultatea de Drept - Universitatea Al. I. Cuza Iași

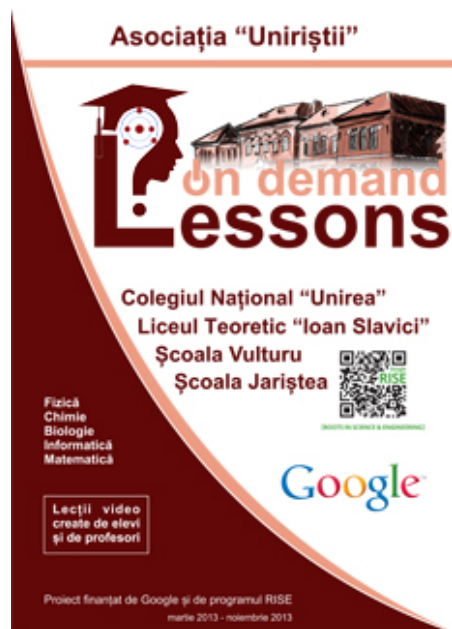
(bursă ERASMUS în Franța), Teodora Andronic, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației - Universitatea Al. I. Cuza Iași (bursă ERASMUS în Franța), etc.

La nivelul Catedrei de Limbi Moderne - Limba franceză a Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu se organizează cursuri de pregătire în vederea obținerii certificatului internațional DELF, sub coordonarea profesorului Elena Manovici.

Lessons on demand

Lessons on Demand este un proiect de talie internațională, menit să stimuleze creativitatea, dar și abilitățile de prelucrare și montaj video ale elevilor. Această inițiativă originală în sistemul românesc de învățământ a fost susținută de programul RISE al companiei Google. Liceul nostru s-a bucurat de o colaborare în cadrul acestui proiect, alături de gazda acestuia, Colegiul Național Unirea, Focșani. În cadrul acestei activități, echipe de elevi și profesori au lucrat la realizarea unor lecții video la disciplinele reale: matematică, informatică, fizică, chimie și biologie. Aparatura necesară realizării materialelor video a fost asigurată

de compania Google.

Elevi ai liceului nostru, pasionați de calculatoare, tehnologie și inovație, și-au pus imaginația la încercare și, lucrând în echipă, legând noi prietenii, au reușit să creeze 5 montaje video.

La disciplina informatică, sub îndrumarea doamnei profesoare Apreutesei Maricica, elevii Cruceanu Răzvan, Cociorbă Andrei, Balaș Florin, Frunză Andreea și Socaci Beatrice au abordat teme precum "Instrucțiuni repetitive FOR" și "Lucrul cu desktop-ul". Tot în cadrul acestei discipline, Panciu Nicolae Andrei și Pătrășcanu Raluca au realizat filmulețul intitulat "Viața ca un algoritm", care face legătura între viața reală și noțiunea de algoritm. Cu ajutorul doamnei profesoare Bozbici Mirela, elevi ai clasei a XII-a A (Diaconu Cristian Andrei, Angheluță Alexandru, Ghibirdic George Daniel și Ghimici Gabriel) au realizat o scurtă lecție video cu numele "Dispersia luminii". Prin aceasta este prezentat fenomenul de refracție a luminii albe în fascicule de lumină colorate. Coordonat de domnul profesor de chimie Panaete Silviu, elevul Vizitiu Andrei a realizat un material video intitulat "Trick of blue".

Crearea de mici filmulețe i-a făcut pe elevi, dar și pe profesori, să înțeleagă și alte căi de comunicare care, până acum, păreau să nu aibă legătură cu știința.

"Mai întâi am fost nevoiți să învățăm să privim o imagine, să vedem dincolo de ea, să înțelegem rostul luminilor și al umbrelor. Am mai făcut un pas și împreună

am descoperit că o secvență de lecție poate fi privită ca o secvență de viață, cadru cu cadru, pas cu pas, înțelegând astfel mai bine fenomene, reacții, legi, proceduri. Imaginea a câpătat astfel o altă valoare." (prof. Maricica Apreutesei)

Această experiență interesantă și provocatoare s-a încheiat printr-o festivitate de premiere în cadrul căreia au fost urmărite toate filmele realizate. Proiectul menit să îi învețe pe elevi ce înseamnă a fi scenarist, cameraman, operator, regizor etc. a adus elevilor participanți diplome, dar și premii. Cele mai bune producții au primit premii după modelul Oscar. Echipa de proiect a liceului nostru, ce a realizat montajul "**Dispersia luminii**", a primit premiul pentru "**Cea mai bună regie**" și pentru "**Cea mai bună grafică**".

Toate filmele pot și se recomandă a fi urmărite pe <http://lessonsondemand.lufo.ro/>.

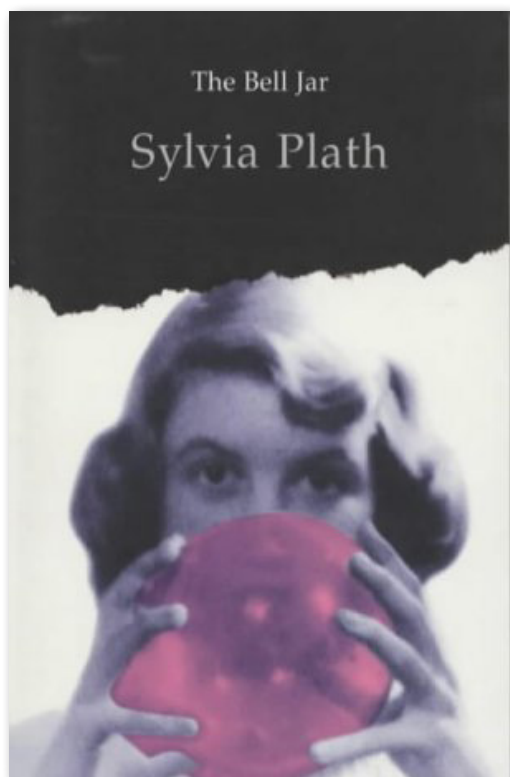
Andreea FRUNZĂ
Clasa a X-a B

Zoom Cultural

CLOPOTUL DE STICLĂ

-Sylvia Plath

America prin ochii Sylviei

Femeia aceasta este capabilă să nască obsesii. Am știut-o încă de când i-am buchisit poemele încărcate de o mie de metafore diferite, pentru a descrie oul captiv în colivie din pictura lui Magritte. Ar ști acest lucru oricine ar vedea chipul Sylviei Plath, mereu tânără și atât de zâmbitoare în orice fotografie cu zimți din anii '50 - '60 și, în același timp, cu un munte de singurătate legat fedeleș de spate.

Sylvia și-a vărsat sufletul pe hârtie în versuri, cel mai adesea. Le-a încheiat cu furie și cu ură, cu desfătare și patos, până când cuvintele au curs de-a lungul paginilor în lunga pleiadă de descrieri ale ego-ului zbuciumat din Ariel. Dar poemele

sunt metafore, iar *Clopotul de sticlă* este o dublă mărturie. Pe de o parte, testamentul semnat al unui om captiv în propria minte și, în același timp, o radiografie tranșantă a unor ani '50 într-o Americă proaspăt imbarcată în Războiul Rece.

Dar *Clopotul de sticlă* nu este doar un roman autobiografic. Nu. Este o matrioșcă, iar la suprafață este Victoria Lucas, pseudonimul sub care a apărut prima dată romanul, la mijlocul anilor '60, deoarece autoarea a avut serioase rezerve în a-l publica cu numele său real, din cauza similitudinilor cu propria sa viață.

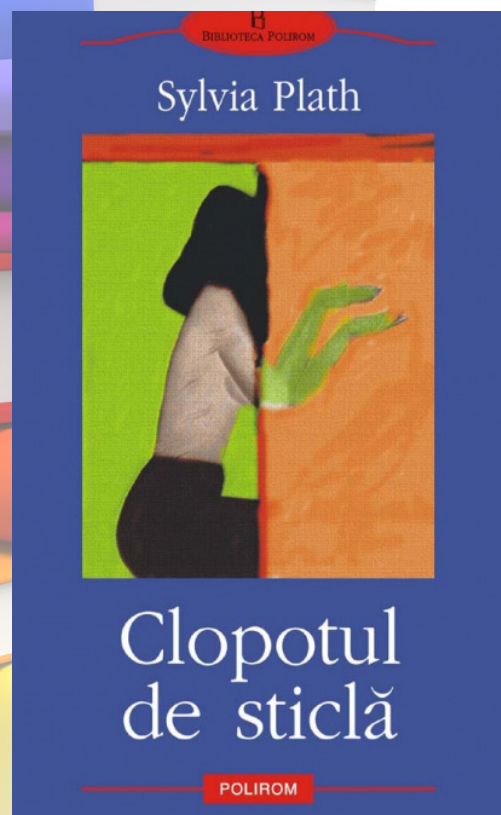
Înăuntrul acestei cochilii este Esther Greenwood, eroina romanului, o tânără care cade din ce în ce mai mult într-o depresie cauzată de criza identitară inerentă unei ființe care nu-și găsește locul. Nici în clasa de mijloc a femeilor acelei decade, condamnate la o viață de familie burgheză în umbra unui soț ales de părinți, nici în cercurile literare care nu erau încă pregătite să accepte femeile ca voci care merită să fie auzite.

Esther știe mai degrabă cine nu vrea să fie și se regăsește fatalmente în locul și momentul nepotrivit pentru ca cineva să aștepte un răspuns mai concis. Trece din sanatoriu în sanatoriu, se confruntă cu tarele sociale ale momentului și cu reverberațiile bizare ale lumii psihiatrice de atunci precum terapia cu electroșocuri (subiect detaliat mult mai mult în clasicul *Zbor deasupra unui cuib de cuci* al lui Ken Kesey, care contribuie la creionarea peisajului confuz al aceluși timp).

Dar în nucleul matrioșcăi este însăși Sylvia, autoarea care a făcut parte din trio-ul din Boston, alături de Anne Sexton și Robert Lowell, care au fost considerați a

fi precursorii literaturii *beat*. Cea care, fără să știe, a pus bazele mișcării feministe în SUA și care a dat un contur elegant și greu de trecut cu vederea modernismului american în poezie.

De ce merită citit *Clopotul de sticlă*? Pentru că, în puține romane, vocea și gândurile autorului transpar atât de firesc prin scriitură, fiindcă trezește interesul pentru acei ani '50 consumați de zone gri pentru concepte ca drepturile civile și moravurile sociale și pentru că, ei bine, pentru că e scrisă exemplar, cu un cinism tăios - deliciu parului pe care Plath l-a făcut cu literatura.

Alexandra PANAETE, absolventă LIS,
corector-tehnoredactor la Editura Sedcom
Libris, Iași

AURORA

Anul 2012 a fost încărcat de evenimente culturale, printre care și a șasea ediție a premiilor Gopo. Gala, desfășurată la Platinum Business & Convention Center din București și-a desemnat câștigătorii în domeniul cinematografic românesc.

Lungmetrajul *Aurora* a fost nominalizat la zece categorii ale premiilor Gopo, după ce a avut premiera mondială în secțiunea *Un Certain Regard* a Festivalului de Film de la Cannes 2010, și a câștigat premiul pentru cel mai bun film. De asemenea, filmul a obținut alte două premii, pentru cea mai bună regie și cel mai bun scenariu.

Aurora îl prezintă pe Cristi Puiu nu doar în calitate de regizor, ci și în calitate de actor în rol principal, regizorul luându-se pe sine drept subiect. Puiu îl interpretează pe Viorel, un bărbat divorțat care, pe fondul unei depresii, recurge la acțiuni extreme. Filmul nu se încadrează în tiparele cinematografice obișnuite, ci ne amintește de *Amatorul* lui Kieslowski sau de filmele lui Bergman, prin implicarea unică a actorului din rolul principal. Pe parcursul celor trei ore, spectatorul devine parte a acțiunii, fără să bănuiască exact firul poveștii. Filmul surprinde prin amestecul de emoții și sentimente, prin spațiul familiar și totuși necunoscut în care personajele își trăiesc viața. Dialogurile dintre acestea sunt vagi, deloc asemănătoare filmelor cu care suntem obișnuți, și ne sunt date puține detalii, tocmai pentru a păstra o undă de mister. Suntem tentați să credem că femeia cu care vorbește Viorel este soția sa, când de fapt aceasta nu este, sau identitatea necunoscută a acelui bărbat care apare în apartamentul lui. Prin stilul vag și sinuos al acțiunii, regizorul spune de fapt că viața eroului este extrem de complicată, dar nu se încearcă în niciun fel să se deslușească, pentru că nu ar mai avea farmec.

Motivul ușilor și al ferestrelor ce par a deschide mereu noi și interesante universuri, din care aflăm tot mai multe, este uluitor. După o primă vizionare a filmului, începi să realizezi că nu ai înțeles tot, iar la fiecare cadru descoperi mici detalii care spun extrem de multe. Acest film

este un joc între privitor, acțiune și personaje, părți ale unui întreg indisolubil, fără de care filmul nu ar avea sens. Este un film despre viața unui om, și doar despre el. Nu se admite nicio altă deviere de la subiect. Acțiunea este circulară, celelalte personaje par a acționa asemenea unor marionete, nu din propria voință, ci dintr-o inerție monotonă.

protecție, care te face să te întrebi ce are și ce nu are sens în viață. Căci filmul dă naștere la autoanaliză, la dezvoltarea simțurilor și a atenției, și mai ales, la realizarea importanței vieții în sine.

Aurora vestește tocmai opusul, nu e lumina, ci întunericul unei realități apăsătoare. Dar pentru cinematografia românească, filmul *Aurora* este fără îndoială

Cristi Puiu a făcut din acest film un *statement* incontestabil. Filmul e provocator, asemenea unui mers pe sârmă fără plasă de

o rază luminoasă ce ne face să ne mândrim.

Teodora ANDRONIC, absolventă LIS, studentă la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, beneficiara unei mobilități Erasmus - Franța

ZBOR DE FLUTURE

Teoria Haosului spune că mișcarea aripilor unui fluture într-o parte a lumii poate provoca un taifun în alt punct al planetei. Adus la cazul omului, "efectul fluture" înseamnă că schimbarea unui mic episod din viață ne poate schimba cursul întregii existențe.

Toți visăm la un moment dat să ne portăm în unul sau mai multe momente din trecutul nostru, pentru a schimba cursul istoriei și pentru a corecta, eventual, unele greșeli. Exact despre asta este vorba în captivantul film "Zbor de Fluture" (*The Butterfly Effect*).

Fiind în regia lui Eric Bress și J. Mackye Gruber și având ca actori principali pe Ashton Kutcher și Amy Smart, acțiunea captivantă reprezintă o fuziune de thriller și SF ce ne va lăsa cu respirația tăiată. Momentele realiste ale filmului, îmbinate cu întoarcerile subite în diferite perioade ale timpului, ne vor pune mintea la bătaie și inima în accelerată mișcare.

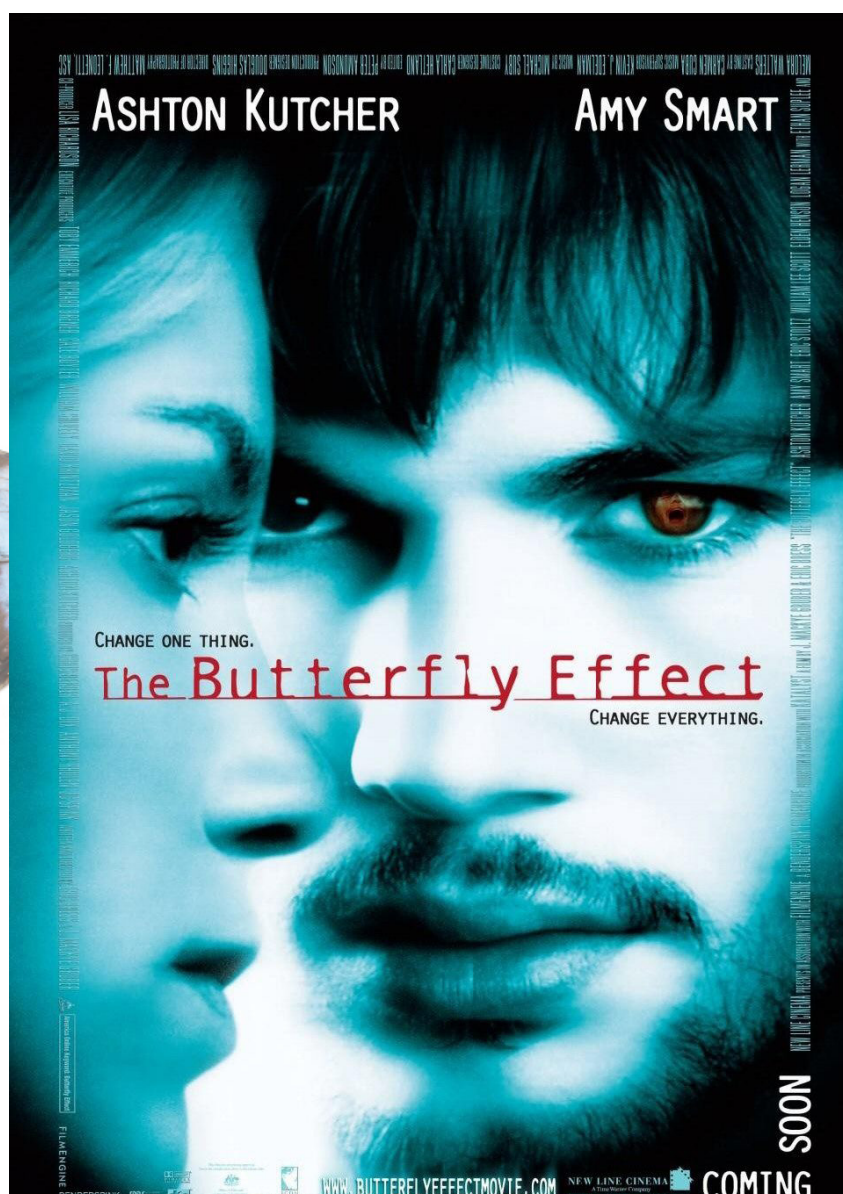
Personajul principal masculin, Evan Treborn (Ashton Kutcher) și-a pierdut în lanul uitării incidente înspăimântătoare din trecut, pe care le regăsește într-un jurnal în care a inscripționat tot ceea ce trăise, încă de la o vârstă fragedă. Astfel, reîntâlnește amintiri vitale din viața lui și a prietenilor din copilărie, Kayleigh (Amy Smart), Lenny (Elden Henson) și Tommy (William Lee Scott).

În timpul copilăriei sale, Evan este încurajat de psiholog să noteze într-un jurnal tot ceea ce face, oricât de neînsemnat ar fi. Astfel, la colegiu, găsește jurnalul copilăriei sale și, în mod inexplicabil, acesta îi servește drept mașină a timpului, folosindu-l pentru a se întoarce în trecut și pentru a-și reactualiza toate greșelile săvârșite.

Socotește că e de datoria lui să re-

pare erorile existenței sale, care i-au afectat și pe prietenii lui. Schimbând cursul trecutului, el își rescrie prezentul, însă, neluând în seamă gravitatea consecințelor. În loc să-și ajute prietenii, precum vrea, face exact contrariul, căci viețile lor nu vor mai fi la fel, iar cel ce va avea cel mai mult de suferit este el, fiind pus în tot felul de ipostaze nefavorabile.

Așadar, oricât ar încerca, nu poate crea o realitate în care să trăiască alături de Kayleigh, vechea prietenă din copilărie, pentru tot restul vieții, așa cum și-ar fi dorit.

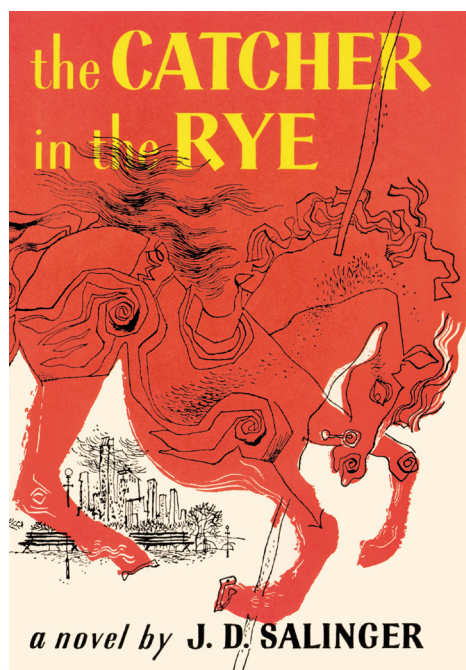

Cristina-Maria APOSTU
Clasa a XI-a D

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

- J.D. Salinger

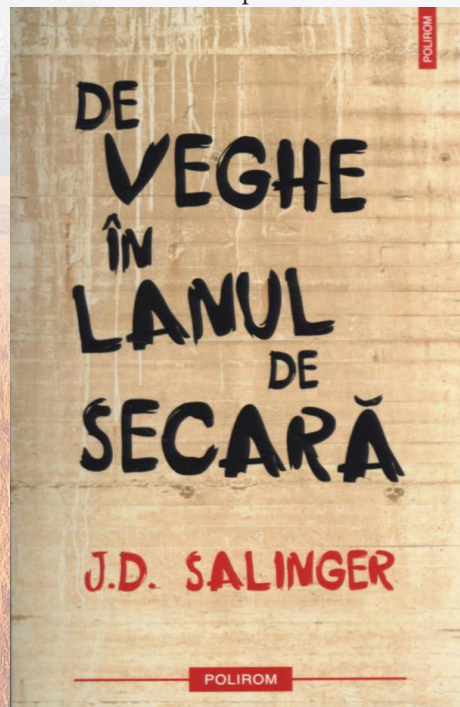
Autorul american J.D. Salinger este un autor cu o viziune unică și cu un stil de abordare a problematicii omului, ca ființă socială, într-un mod modernist și plăcut cititorului.

De veghe în lanul de secară sau *The catcher in the rye*, este cea mai celebră lucrare a autorului, care s-a bucurat de un mare succes imediat după publicare. Romanul spune povestea unui puști de 17 ani, pe nume Holden Caulfield, ce provine dintr-o familie înstărită, locuiește în New York și merge la o școală cu pretenții. Holden pare la prima vedere tipul adolescentului obișnuit, dar nu este chiar așa. Fiind la vârsta adolescenței, el are impresia că știe exact cum se petrec lucrurile în jurul său, crede că adulții sunt exagerați și enervanți, iar copiii, în inocența lor, sunt singurii care îl pot înțelege. De altfel, el are un vis în care îi salvează pe copii tocmai când sunt pe punctul de a cădea într-o prăpastie, el fiind ascuns în lanul de secară.

Pe lângă problemele tipice adolescenței, Holden își pune serioase probleme în ceea ce privește viitorul familiei sale, dar și a propriului viitor. Tânărul trece greu peste pierderea fratelui său mai mic, Allie,

ucis de leucemie, pe care l-a apreciat foarte mult. În schimb, îi rămân alături fratele cel mare, D.B., scriitor ce lucrează la Hollywood, și sora cea mică, Phoebe, de care trebuie să aibă grijă.

Văzând situația lui Holden, nu ne vine greu să înțelegem problemele cu care se confruntă acesta la școală, un copil cu standardele și așteptările sale fiind greu de mulțumit și mai ales de integrat alături de ceilalți elevi. La școală este un elev foarte talentat la materiile care îi plac, mai ales la istorie, dar refuză să facă compromisuri, prin încercarea de a învăța și la alte materii, pe care nu le consideră necesare. Acest lucru îi aduce însă numeroase probleme, fiind pe punctul de a ajunge la cea de a treia exmatriculare din ultimul an. În mintea sa se dă o luptă între deciziile pe care ar vrea să le ia și cele care ar fi în beneficiul familiei. Este conștient de suferința părinților în urma pierderii fratelui său și de slabele sale performanțe școlare. Într-un final, se decide să fugă, pentru a-și găsi un scop în viață, dar toate aceste întâmplări se dovedesc a fi

un drum inițiat pentru Holden, căci la finalul lor ajunge să ia decizia cea mai bună.

Rămâne alături de sora sa mai mică și de părinți, își continuă studiile, iar la maturitate privește în urmă, mulțumit de decizia luată.

Acest roman plăcut, dar nicidecum facil, este o analiză fină a adolescentului și a problemelor cu care el se confruntă în această perioadă dificilă a vieții sale. Sunt prezentate gândurile și trăirile, de cele mai multe ori contradictorii, cărora tânărul trebuie să le facă față, încercând să aleagă între bine și rău. Holden este modelul adolescentului modern, măcinat de griji dar și lipsit de interes, pus în situația de a alege mult mai devreme decât ar fi normal, și care trece prin dificilul proces de maturizare.

Recomand acest roman tuturor celor care doresc să facă o incursiune în mintea unui tânăr, pentru a descoperi lucruri pe care, de cele mai multe ori le trecem cu vederea, dar care sunt extrem de importante. Cunoașterea propriei ființe și a celor din jur este esențială pentru fiecare dintre noi, iar J.D. Salinger a reușit prin acest roman să ne ajute să înțelegem mai ușor aceste aspecte.

Teodora ANDRONIC, absolventă LIS,
studentă la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași,
benefeciara unei mobilități Erasmus + Franța

Different is Beautiful

Zodia Elevului

DIFERIȚI, DAR FRUMOȘI

Întotdeauna am considerat că diversitatea este fascinantă, precum și teama de necunoscut sau oamenii care se deosebesc de ceilalți, care reușesc să iasă în evidență prin anumite lucruri, încercând să se detașeze de această monotonie interminabilă.

Fiecare om este unic în felul său, iar ceea ce ne face speciali pe fiecare dintre noi este faptul că, deși avem lucruri în comun, percepem diferit absolut orice amănunt. Este interesant, de fiecare dată, să auzi o altă interpretare asupra unui aspect, decât cea pe care o bănuiai deja. Incontestabil, acesta este un mijloc de a învăța de la cei din jurul nostru, de a îndepărta limitele imaginare și de a avea o imagine mai amplă asupra anumitor lucruri.

Diversitatea este un cuvânt care ne creează un anumit sentiment de teamă, deoarece căutam stăruitor să ne identificăm cu ceilalți, să nu fim diferiți de ei. Încercăm să ne supunem acestui sentiment, fără a observa că lucrurile cu adevărat importante se desfășoară dincolo de limitele pe care ni le impunem zi de zi.

Totul se petrece în subconștientul fiecăruia dintre noi, ne obligăm pe noi înșine să ne oprim acolo unde se opresc toți

ceilalți, deși, în realitate, nu ne forțează nimănui să renunțăm la ceea ce am vrea să fim cu adevărat.

Este alegerea noastră de fiecare dată, noi ne alegem singuri stilul de viață. Avem libertatea de a fi diferiți, așa că nu avem nici un motiv de a nu face posibil acest lucru. Suntem oameni, indiferent de preocupările pe care le avem, tocmai de aceea există diferite stiluri vestimentare, muzicale, de alimentație, etc. Diferențele sunt cele care ne conturează personalitatea, care ne caracterizează. Este normal să avem lucruri în comun cu ceilalți, însă întotdeauna va fi cel puțin un lucru care ne va

deosebi de ei. Prin natură, suntem diferiți, dar adevăratele lucruri care ne vor scoate din rutină sunt propriile noastre decizii. Ceea ce avem deja, trebuie să valorificăm cumva, pentru a nu rămâne la un nivel care nu ne-ar mulțumi, dar ne-ar ține în rând cu cei care nu au vrut sau nu au putut să își depășească condiția.

Diversitatea este interesantă, ea creează o imagine mai amplă asupra vieții, ne îndeamnă să fim noi înșine, să facem un pas în față și să acceptăm lucrurile care separă interesele noastre de cele ale celorlalți.

Suntem oameni, suntem frumoși.

Ana MITITELU
Clasa a XI-a D

ENTUZIASMUL

- UN ATU FORMIDABIL ÎN VIAȚĂ -

Te-ai gândit vreodată că atunci când trebuie să realizezi un lucru, până și Universul participă la înfăptuirea acestuia?

Poate acesta se ghidează după starea ta de spirit, după cât de mult îți dorești, după cât de mult te implici. Mi s-a spus că în viață ai mai multe de câștigat dacă lași optimismul să te domine. Cu ce este mai presus un om entuziast față de unul blazat? Imaginează-te pe tine în două ipostaze: Aparent, ambele debutează identic: tu, peste 15 ani, așezat la casa ta, căsăto-

rit, doi copii, un loc de muncă. Diferența este că într-una din aceste ipostaze tu ești căsătorit/ă cu persoana care într-adevăr te face fericit, "sufletul pereche" la care visai în adolescență. Copiii tăi zâmbesc, nu duc grija zilei de mâine, iar tu nu ești nevoit să te "duci la muncă", o expresie folosită de majoritatea, ci vrei să începi o nouă zi, pentru că faci ceea ce îți place. "Fă ceea ce-ți place cu adevărat și nu vei munci nicio zi din viața ta!" Cealaltă ipostază te întruchiează tot pe tine, trăind cu ... cine-

va în aceeași casă, având doi copii pentru că așa trebuie, pentru că e ciclul vieții și pentru că toate cunoștințele tale au făcut asta, mergând în fiecare zi la serviciu, silit de împrejurări. Nu e așa că zilele ar părea interminabile?

Am simțit pe propria-mi piele cum totul merge prost atunci când gândești ca un pesimist înrăit. Te complaci în situația ta, nu ești mulțumit de ceea ce ai, de ceea ce ai ajuns, dar îți pui întrebarea: De ce să iau atitudine? De ce să fac ceva?

S-ar schimba lucrurile? Da, s-ar schimba! Totul începe de la tine, ca să poți să îți atingi scopurile, trebuie mai întâi să crezi în ele. Gândurile tale îți construiesc drumul în viață, de aceea trebuie ca ele să fie pozitive, căci negativismul nu va face decât să atragă problemele. Optimistii nu par să aibă vreo grijă, ai impresia că la ei s-a răsturnat carul cu ... lucruri bune, de această dată! Ei atrag veselia cu veselie, cred în binele și fericirea pe care ți le va aduce ziua de mâine. Lor le place viața și ai impresia că reușesc să găsească soluții la orice.

Până aici, totul pare roz. Ce am scris va rămâne probabil doar un discurs motivațional, pentru că multe persoane vor stagna la partea pur teoretică și nu vor

pune în practică "tehnica entuziasmului". Vor spune că e prea greu, că au mult prea multe probleme pentru a se gândi la așa ceva, că nu au timp! Pentru ce să nu aibă timp? Pentru a fi fericiți? Căci despre asta e vorba, iar fericirea nu ține cont de timp, nu aici. Ești fericit pentru că ai motive, iar dacă nu ai, îți creezi.

Se mai spune că entuziasmul te menține tânăr. Astfel, chiar dacă trupul tău dă semne că ar îmbătrâni, mintea va fi în opoziție cu el. Nu ți s-a întâmplat să te afli în preajma unui entuziast și să te trezești că te-a molipsit cu starea lui de bine? Ei sunt ca o sursă de energie, emană fericire, speranță, putere, vin permanent cu idei și oferă încredere celor din jur. Fiecare din-

tre noi are această putere, dar puțini aleg să-și trăiască viața privind partea plină a paharului. Din fericire, niciodată nu e prea târziu să învățăm să fim mai plini de entuziasm. Gândește-te la toate lucrurile pentru care ești recunoscător, găsește aspecte plăcute în orice faci și inspiră-te de la oamenii care trăiesc în această manieră. Făcând toate astea, vei realiza că te simți mult mai bine și că lucruri bune vor începe să se lipească de tine. Evident, vor exista piedici, dar tot ce contează cu adevărat se câștigă prin muncă, dorință și stăruință.

Închei cu un citat aparținând lui Karl Liebknecht, care, în opinia mea, rezumă totul: "Numai entuziasmul poate da naștere la înfăptuiri mărețe."

Elena-Cristina PÎSU
Clasa a XI-a D

SUNTEM INFINIȚI

Știi senzația când ai 17 ani și mai ai puțin și faci 18? Și ai gândul acela că într-o zi, toate întâmplările din această perioadă vor fi doar povești. Și privești câteva poze făcute cu amicii tăi ..., le privești și începi să realizezi că toate vor deveni doar niște poze vechi și că toți cei care se regăsesc în poze vor deveni tatăl sau mama cuiva. Această adolescență este unică, toate lucrurile din această perioadă se întâmplă o singură dată în viață.

Știi senzația aceea când realizezi că viața ta este propriul tău roman iar tu joci rolul principal? Doar că întâmplările sunt reale. Tu ești protagonistul, poți vedea totul și știi că viața ta nu este o poveste tristă. Te ridici în zbor și vezi luminile de pe cer; încerci să le numeri, dar sunt infinite.

Știi senzația aceea când scrii un mesaj și stai și te uiți la el minute în șir, îl ștergi, îl rescreei, iar îl ștergi, iar îl scrii, dar niciodată nu îl trimiți. Poate te gândești că vorbele ar fi în zadar sau poate că persoana pentru care este scris mesajul nu îți merită atenția.

Doar acele cuvinte sunt cu adevărat sincere, acele cuvinte pe care ai fi vrut să le zici, dar nu le-ai spus niciodată și ți-au

rămas în minte ca un secret pe care îl știi doar tu.

Oferă îmbrățișări, oferă iubire, oferă cuvinte frumoase celor din jur. O singură rugămintă, oferă doar celor care nu au parte de așa ceva, celor care crezi tu că merită cel mai puțin, pentru că ei au cea mai mare nevoie. Toate aceste fapte îți vor fi răsplătite în infinite feluri pe care nici nu ți le imaginezi. Ține minte că oriunde am fi, oricine am fi, suntem plini cu iubire.

Suntem gări din care pleacă trenuri pline cu zâmbete. Venim pe lume cu scopul de a fi fericiți și cu fericirea noastră să aducem un strop de bine în Univers. Avem un suflet capabil de vorbe și fapte bune, infinite la număr. Suntem infiniți în idei, suntem infiniți în sentimente, suntem infiniți în iubire, suntem infiniți în priviri. Nu suntem perfecți, dar suntem infiniți, împreună suntem infinitul.

Cosmin DUMITRU
Clasa a XI-a E

PROCLAMAREA INDEPENDENȚEI

are who
We?

Vârsta adolescenței este strâns legată de o dorință arzătoare de independență, de cunoaștere prin intermediul propriilor puteri. Puțini știu cu adevărat că independența nu înseamnă doar lipsa muștrărilor părintești sau libertate în tot ceea ce îți propui să faci, ci și responsabilitate asupra acțiunilor desfășurate, tenacitate și abilitatea de a lua cele mai bune decizii.

Deprinderile de autonomie pot fi dezvoltate numai dacă ne cunoaștem pe noi înșine. Cunoaște-ți propriile limite, defectele, pentru a ști ce să îndrepti și mai ales calitățile, pentru a ști ce să pui în valoare.

Independența se rezumă, dease-

menea, și la afirmarea propriei personalități. Nu trebuie să demonstrăm ceea ce nu suntem, pentru a fi înconjurați de simple prietenii trecătoare, superficiale, pentru a scălda auzul în cuvinte ce nu ne caracterizează. Vedem tot timpul prea multe măști, însă prea puține chipuri. Putem, la fel de bine, să le oferim șansa celor din jur să

ne cunoască așa cum suntem. Deși puțini vor fi alături, ne vor accepta fără vreo îndoială, din acel puțin nu vom avea niciodată ce pierde. Fiecare obstacol, dezamăgire, suferință reprezintă o treaptă în plus a independenței care ne arată că, depășindu-le, urcăm către o nouă etapă, unde învățăm ușor-ușor să ne descurcăm fără prea mult ajutor din exterior.

Un alt impuls al independenței îl constituie experiența riscului. Situațiile dificile în care suntem plasați pot influența, punându-ne în postura de a soluționa. Cu toate că părinții au tendința de a lua tot greul asupra lor, acest lucru poate cauza și un impediment în dezvoltarea independenței. Dintr-o grijă exagerată, părinții răpesc adolescentului posibilitatea de a reuși să ia decizii, să aibă opinii proprii.

Totul depinde de comportamentul nostru aflat sub un anumit echilibru, din punct de vedere impulsiv, emoțional și de capacitatea de autocontrol care apare odată cu încrederea în sine. Toate acestea reprezintă cheia ce deschide ușa către o viață independentă.

Andreea DOGARU
Clasa a X-a D

MODA ÎNTRE PROVOCARE ȘI A FI PROVOCATOARE

Haina reprezintă primul contact, primul *tu* pe care îl prezinți unei persoane. Timpurile și viteza din zilele noastre au reușit să transforme contactele dintre oameni. Astăzi, când nu mai avem cum să spunem ceea ce simțim sau când timpul ne este insuficient pentru a stabili noi relații, hainele vorbesc pentru noi. De aceea, preocuparea pentru a arăta cât mai bine sau pentru a reuși să se adapteze tendințelor, a atras în special partea feminină.

Sunt absolut convinsă că oricare dintre noi, fetele, a încălțat când era mică pantofii de lac, cu toc ai mamei: cei mai înalți, cei mai roșii, cei mai frumoși. Visam

de mici să ajungem la vârsta în care ne puteam arcui gamba pe tocurele atât de apreciate și de iubite, atât de femei, cât și de bărbați. Și iată că timpul a trecut, iar noi ne-am înălțat și am crescut la fel cum crește dimensiunea tocului după fiecare nouă tendință în modă. Așa, am ajuns să încălțăm unele dintre cele mai dureroase (la propriu!) perechi de pantofi cu toc, oriunde, chiar și la liceu. Trebuie să recunoaștem, impresia nu e impresie dacă pe holurile liceului nu s-ar auzi troncănitul tocurelor atunci când se defilează în pauze, ca pe podium.

Așadar, aici intervine provoca-

rea. Moda nu este un concept greșit. Moda este un stil, este parte din noi. Mi se pare că atunci când nu îți creezi un stil, devii invizibil, iar ceea ce poate ai dori să exprimi verbal nu atrage, pentru că nu atragi fizic. Atunci când ai imaginație, poți să-ți creezi stilul din orice. Așa am ajuns, noi, liceenele să schimbăm aspectul liniar al uniformelor: adăugând culoare, imaginație și stil.

Probabil că atât timp cât se respectă nota de bază, nimeni nu este deranjat. Aceasta este *provocarea*. Să reușești să ieși din rânduri, să ți se recunoască imaginația, dar să respecti normele. În schimb, unele adaugă cuvântului provocare câteva litere în plus, care reușesc să schimbe radical înțelesul de modă și stil: *provocatoare*.

Nu e nimeni în măsură să critice felul unei persoane de a fi, de a se purta și de a purta. Fiecare își poartă eticheta, fiecare creează impresia. Însă, ideea de "a fi la modă" se traduce de cele mai multe ori cu "a fi provocatoare". Dacă ar fi să vorbesc strict de moda din licee, aș spune că multe tinere uită locul în care sunt și scopul lor.

Vremurile în care ținuta le obliga pe fete să poarte sarafan bleumarin și părul prins cu bentiță albă parcă nu a existat niciodată în licee, ba mai mult, astăzi este o întrecere între cine reușește să schimbe mai multe haine pe parcursul săptămânii.

Trebuie să recunosc, limitarea purtării hainelor obișnuite și introducerea uniformei nu sunt idei greșite, ba chiar ar trebui încurajate în cât mai multe instituții de învățământ. Moda nu ar trebui să fie echivalată cu a atrage cât mai multe priviri sau a purta haine vulgare. Moda este cea pe care marii designeri o propun pentru fiecare anotimp, iar noi culegem din ea și o adaptăm stilului nostru. Hainele și accesoriile "la modă" pe care toate tinerele le caută, nu ar trebui să definească valoarea noastră ca oameni. Ele nu ne creează nici luxul, nici nu cumpără prietenii. În schimb, a fi provocatoare atrage o sumedenie de reacții, iar în liceu cu siguranță nu vor fi pozitive. Problema principală a tinerelor este că ele nu reușesc să adapteze hainele locului în care merg. În cadrul școlii trebuie respectată, întâi de toate, decența. Hainele provocatoare pe holurile liceului, nu numai că displac ochiului, dar determi-

nă o pierdere a respectului și o decădere a imaginii de elev.

Chiar dacă haina a ajuns să îl facă pe om, nu trebuie să renunțăm la candoare, stimă de sine și stil. Nimeni nu este curios

să ne cunoască sufletul atunci când corpul este dezgolit de haine.

"*Moda e un limbaj instant*" (Miuccia Prada) pe care trebuie să îl învățăm treptat și să îl utilizăm elegant, cu stil și cu extrem de mare atenție.

Anda – Livia MERLOIU-
Clasa a XI-a E

HOLA!

HOLA, (așa cum sugerează și echivalentul său în spaniolă), reprezintă un "salut", o întâlnire cu conceptul de dezvoltare personală, educație non-formală, și chiar cu viitorul "tu", o variantă îmbunătățită pe care dorim să o atingem zi de zi.

Proiectul HOLA este cel mai vechi proiect național *Youth Academy*, organizație înființată în urmă cu 5 ani de către Iulian Olariu. Început simultan în București și Iași, HOLA s-a extins în prezent la nivel național, în 22 de orașe, prin campania "Adu HOLA în orașul tău!". Pe scurt, HOLA înseamnă seminarii de dezvoltare personală adresate liceenilor, printre subiectele abordate fiind și: lucrul în echipă, comunicare eficientă, planificarea proiectelor.

telor, organizarea timpului, orientare în carieră, creativitate. Participanții HOLA sunt îndrumați apoi în realizarea de proiecte sociale, pentru a urmări dezvoltarea comunităților locale.

Acest proiect îți oferă ocazia să cunoști tineri minunați, sociabili și implicați. Te învață să susții un discurs în fața celorlalți fără emoții și să comunici mai eficient, să-ți îmbunătățești abilitatea de a lucra în echipă și să-ți organizezi timpul liber.

La primul workshop HOLA!, trainerii îți împărtășesc cunoștințele lor despre Comunicare, Creativitate, Project Management și Lucrul în Echipă, urmărindu-se stimularea dezvoltării pe plan personal a fiecărui participant. Astfel, în urma celor două zile de activități, participanții nu au plecat doar cu o diplomă, ci cu o serie de cunoștințe, selectate în mod propriu, cu ocazia de a deveni trainer la rândul lui și

cu șansa de a participa la prima întâlnire Naționala Youth Academy.

De multe ori auzi oamenii spunând că sunt pur și simplu îngroziți să vorbească în public sau că le este frică să-și exprime punctul de vedere. În opinia mea, acești oameni se împart în două categorii: cei care nu fac nimic pentru a-și înfrânge timiditatea și cei care vin la HOLA!. Eu am decis să fac parte din cea de-a doua categorie! Am auzit de HOLA! în urmă cu 5 luni, primind invite pe Facebook la event, de la o prietenă veche, și-am zis să-i dau o șansă. În aceste 5 luni am trecut de la stadiul de participant la workshop la cel de trainer și organizator, drumul nu a fost mereu unul liniștit, pe alocuri am mai întâmpinat obstacole. Din poziția de trainer, am organizat 2 workshop-uri HOLA! Junior și un workshop HOLA!.

Împreună cu echipa Youth Academy Focșani, am organizat o ediție

HOLA! Junior la noi în liceu, participanții fiind elevii clasei a VII-a. În cele 6 ore petrecute împreună, am descoperit cum să colaborăm mai bine lucrând în echipă, am aflat că creativitatea este mai folositoare decât ne închipuiam și, nu în cele din urmă, am aflat noi tehnici de a prezenta un discurs, sfaturi și indicații să scăpăm de ticurile verbale pentru a impresiona un public.

Câteva gânduri de la participanți: "Mulțumesc că ne-ai implicat, a fost frumos!", "Baftă în continuare! Felicitări pentru organizarea cursului!", "M-am distrat foarte tare!", "Ești foarte de treabă! Baftă și continuă ceea ce faci!"

Dacă vrei să ai parte de două zile în care să-ți înfrânghi temerile, să descoperi mai multe despre propria persoană, să cunoști tineri cu aceleași probleme, obiective, pasiuni ca și tine, atunci te așteptăm la următoarea ediție HOLA!.

Georgiana BLĂGAN
Clasa a XI-a D

FERICIRI DE LICEAN

O vedem zilnic în ochii noștri și în ochii celorlalți, o imortalizăm în fotografii alb-negru, pe care, mai apoi, le vom face rătăcite prin vreun colț de sertar sau într-un album vechi; o auzim, o simțim. Într-un cuvânt o TRĂIM, acum, în una dintre cele mai frumoase perioade ale existenței umane: adolescența.

Articolul de față este o cugetare a bucuriilor mărunte ale vieții de licean, presărate cu emoții, pe care, cu toții le-am trăit, măcar o dată.

~ Prima, și una dintre cele mai frumoase momente pe care ni le poate dăruia viața, este inegalabila fericire de a fi îndrăgostit(ă). Știm deja: această primă iubire, din anii adolescenței, nu se uită niciodată! De ce? Pentru că ea ne deschide mintea, ochii și inima deopotrivă.

~ Să îți vezi profesorul venind binedispus la oră te face să uiți (măcar pentru câteva momente) de emoțiile ascultării, iar dacă, "din întâmplare", toată creta de la tablă s-a terminat tocmai în ora cu pricina, totul ar decurge cum nu se poate mai bine pentru bietul nefericit ridicat în picioare...

~ În timpul celor patru ani de liceu, ai prilejul de a intra într-o nouă familie, de

a cunoaște oameni noi, de a învăța lucruri incredibile și poți lega prietenii care vor rezista și pe parcursul facultății, de care, cu siguranță, îți vei aminti cu plăcere, peste ani.

~ Un licean este cel mai fericit atunci când își face planuri pentru următoarea vacanță de vară și deja simte izul de nisip

ud și de alge, imediat ce a început un nou an școlar.

~ Nimic nu se compară cu fericirea de a-ți construi, încetul cu încetul, planurile de viitor, iar perioada adolescenței este cea

în care începem să luăm visurile (prea) în serios, mai cu seamă, inocenta întrebare din copilărie: "Tu ce vrei să devii când o să

fii mare?"

~ O săptămână de notat în calendar o prezintă cea dinaintea examenului de bacalaureat, când, până și cei mai severi profe-

sori îți devin prieteni, iar colegii - "frați de suferință"; dar te consolezi rapid cu zicala: "Mult a fost, puțin mai e!" .

~ Adevărata fericire este, în final, să te

plimbi pe holul liceului și să realizezi că, de fapt, te afli acasă!

Miruna TUTOVEANU
Clasa a IX-a D

Iubirea, între teama de abandon și pasiunea pentru cel iubit

el? Cum ai putea? Acum simți lipsa a tot ce a fost mai dulce și mai frumos la început, dar nici nu se compară cu lipsa persoanei care îți făcea inima să tresalte de emoție; tresaltă și acum, dar nu cu aceeași intensitate...

Cu trecerea timpului, intervine obișnuința, repetarea aceluiași lucruri, când nimic nu e nou, surprinzător, imprevizibil, dar ... sentimentele cresc, devin din ce în ce mai strânse, din ce în ce mai legate de cel de lângă tine ... inima nu-ți mai tresaltă, ea simte; fericirea e mai puternică, durerea mai sfâșietoare, teama de a nu fi părăsit, gelozia, te cuprind, te macină...

Tu ai putea să renunți? Să renunți vreodată la tot ce îți făcea ziua mai bună sau, poate, mai rea? Uită de dependenții de droguri, de alcool, de jocuri de noroc ... ei ar putea trăi fără viciile lor, dar tu? Cum ai putea trăi fără jumătatea inimii tale?

Crezi că ai reuși? Poți încerca! Dar cum să treacă o zi fără zâmbetul, glasul, parfumul, mângâierea celei mai dragi persoane? Cum ar fi fără ea? Cum este alături de ea? În care situație ți-ar fi mai bine? Să-ți fie teamă că ai putea fi părăsit sau să te bucuri de toate momentele frumoase pe trecute împreună?

Ce înseamnă iubirea? E o dependență? E un viciu?

Serge Moscovici spunea: "Omul este cel mai mare drog pentru om." Oare să fie adevărat? Tu știi cel mai bine care e răspunsul.

Iubirea? Care e primul cuvânt care îți vine în minte când te gândești la ea? Poate dragoste, fericire, afecțiune, siguranță, încredere, prietenie, obișnuință ... iubire.

Iubirea? Este cea mai frumoasă perioadă a adolescenței, atâta timp cât totul este numai lapte și miere. Dar nu e niciodată doar atât.

Ce se întâmplă când gustul de miere începe să se risipească? Să nu se mai simtă? Când totul devine o rutină și intri

într-o monotonie fără ieșire? Intervine o stare de plutire în necunoscut ... absența poate fi mai dureroasă decât ne puteam închipui atunci când aveam prezența. Să cumperi lapte sau miere? S-ar putea să nu-ți mai pară la fel ... Nu o să se mai compare cu începutul, cu primele zile, săptămâni, luni, cu prima întâlnire, primul sărut, primul *te iubesc*...

Să-ți fie teamă că cel iubit ar putea renunța la tine? Sau ... să renunți tu la

Raluca PĂTRĂȘCANU
Clasa a XI-a E

Echipa de redacție

Design și editare

Răzvan Marian CRUCEANU - X B

Andrei COCIORBĂ - X B

Realizatori de articole

Anda-Livia MERLOIU - XI E

Ana MITITELU - XI D

Irina ȘERBAN - IX B

Elena-Cristina PÎSU - XI D

Cosmin-Alexandru DUMITRU - XI E

Cristina-Maria APOSTU - XI D

Teodora ANDRONIC - Absolventă LIS

Oana PINTILIE - Absolventă LIS

Olga-Narcisa IMBREA - Absolvent LIS

Alexandra PANAETE - Absolventă LIS

Georgiana BLĂGAN - XI D

Miruna TUTOVEANU - IX D

Daniela Robu - XI D

Mădălina AMĂRIOAREI - XI D

Andreea ISTRATE - IX B

Andreea FRUNZĂ - X B

Andreea DOGARU - X D

Raluca PĂTRĂȘCANU - XI E

Grafică:

Alexandra STOICA - XII D

Gabriel Tudorache - XII D

Colaboratori:

Mihai-Liviu ADAFINI (istoric)

prof. Luminița COCIORBĂ

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI

Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian
NICA, primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanciu.ro

Website Revistă

Revista Liceului Teoretic „Ioan Slavici” Panciu

